Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος — *Ἀθῆναι 16 Ἰουλίου 1932* — *Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 33*

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δίχως νὰ πάψῃ νὰ καλωσορίζῃ τὸν ξένο του, ἔσπρωξε τὸν πάγκο κοντύτερα στὸ τζάκι, ἔβαλε τὸν βασιλιὰ νὰ καθήσῃ, ἔρριξε μιὰ ἀγκαλιὰ φρύγανα στὴ φωτιὰ καὶ ἐξακολούθησε νὰ γυρίζῃ μὲ βία πέρα-δῶθε.

— Καλῶς ὥρισες στὸ φτωχικό μου! Πολλοὶ θέλησαν νὰ βροῦν καταφύγιο καὶ προστασία ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ ἦταν ἀνάξιοι καὶ τοὺς ἔδιωξα. Μὰ ἕνας βασιλιὰς ποὺ ἀπαρνιέται τὸ στέμμα του καὶ περιφρονεῖ τὸ ἀξίωμά του καὶ ντύνεται μὲ κουρέλια γιὰ νὰ φιερώσῃ τὴ ζωή του στὴν προσευχὴ καὶ στὴ νηστεία, αὐτὸς εἶναι ἄξιος καὶ καλοδεχούμενος. Θὰ μείνῃ κοντά μου ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του!

Ὁ Ἐδουάρδος θέλησε νὰ τὸν διακόψῃ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγηθῇ, μὰ ὁ ἐρημίτης δὲν τὸν πρόσεχε καθόλου· μόνο ἐξακολούθησε νὰ μιλῇ μὲ ὀψωμένη φωνὴ κι' ὁλοένα μεγαλύτερο πάθος:

— Ἐδῶ θὰ βρῆς τὴν εἰρήνη. Κανένας δὲν θ' ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιό σου γιὰ νὰρθῇ, θέλοντας νὰ σὲ παρασύρῃ πάλι στὴν μάταια κοσμικὴ ζωή, ποὺ ὁ Θεὸς σὲ φώτισε νὰ τὴν ἀφήσῃς. Ἐδῶ θὰ μείνῃς καὶ θὰ προσεύχεσαι ἐν εἰρήνῃ· θὰ διαβάζῃς μὲ τὴν ἡσυχία σου τὶς Ἱερὲς Γραφές· θὰ φιλοσοφῇς γιὰ τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ θ' ἀγάλλεσαι γιὰ τὴν ἄφραστη εὐδαιμονία τῆς μέλλουσας ζωῆς. Θὰ τρέφεσαι μὲ ρίζες καὶ μὲ ἄγριους καρποὺς καὶ θὰ τηλαιπωρῆς κάθε μέρα τὸ σῶμα σου γιὰ νὰ σώσῃς τὴν ψυχή σου. Θὰ φορῆς ἕνα σάκκινο πουκάμισσο καὶ γιὰ μόνο ποτό σου θὰ ἔχῃς νερό. Θὰ βρῆς ὅμως τὴν εἰρήνη, ναί, τὴν ἀπόλυτη εἰρήνη· κι' ἐκεῖνοι ποὺ θἄρθουν νὰ σὲ ζητήσουν, θὰ διωχθοῦν χωρὶς νὰ καταφέρουν τίποτε· κανένας δὲν θὰ σὲ βρῇ ἐδῶ. Κανένας δὲν θὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν κατάνυξή σου καὶ τὴν ἀφοσίωσή σου στὸν Θεό.

Ὁ γέρος ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάῃ καὶ νὰ φέρνῃ βόλτες μέσα στὴν καλύβα. Δὲν φώναζε ὅμως τώρα ὅπως πρίν, ἀλλὰ μουρμούριζε σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του. Ὁ βασιλιὰς νόμισε πῶς ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴν κατάστασή του, καὶ ἄρχισε μὲ μεγάλη ζωηρότητα νὰ τοῦ διηγεῖται τὶς περιπέτειές του. Ἔνοιωθε μιὰ ἀνεξήγητη ἀνησυχία καὶ ὁ φόβος τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Μὰ ὁ ἐρημίτης ἐξακολουθοῦσε νὰ μονολογῇ δίχως νὰ προσέχῃ τὸ παιδί. Σὲ λίγο τὸ πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Ψίτ! Ἔχω νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό!

Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, κοντοστάθηκε καὶ ἔμεινε ἀκίνητος σ' αὐτὴ τὴν θέση σὰ νὰ πρόσεχε μήπως ἀκούσῃ τίποτε. Ὕστερα πῆγε κατὰ τὸ παράθυρο, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἔξω, κοίταξε προσεκτικὰ μέσ' στὸ σκοτάδι, ἦρθε πάλι κοντὰ στὸ παιδὶ πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ἀκούμπησε τὸ στόμα του στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Εἶμαι ἕνας ἀρχάγγελος!

Ὁ Ἐδουάρδος τινάχτηκε τρομαγμένος.

— Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ βρίσκομαι μὲ τοὺς ἀλήτες; σκέφθηκε. Γιατὶ τώρα, ἀλλοίμονό μου, βρίσκομαι αἰχμάλωτος στὰ χέρια ἑνὸς τρελλοῦ!..

«Ὁ ἐρημίτης τὸν κοίταξε μὲ διαπεραστικὸ κι' ἀνήσυχο βλέμμα...» (Σελ 380, στ. α'.)

Ὁ φόβος του ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερος καὶ ζωγραφίστηκε καθαρὰ στὸ πρόσωπό του.

Ὁ ἐρημίτης ἐξακολούθησε:

— Τὸ βλέπω, νοιώθεις καὶ σὺ τὴ θεία χάρη ποὺ μὲ φωτίζει. Τὸ πρόσωπό σου μοῦ τὸ δείχνει. Κανεὶς δὲν μὲ πλησιάζει χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἴδια ἐντύπωση. Γιατὶ εἶναι ἡ θεία φώτιση ποὺ μὲ περιβάλλει. Ναί, εἶμαι ἀρχάγγελος καὶ ἀνεβαίνω κάθε στιγμὴ στὸν οὐρανὸ καὶ μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο εἶμαι πάλι κάτω. Τώρα καὶ πέντε χρόνια κατέβηκαν οἱ ἄγγελοι ἀπ' τὸν οὐρανό, σταλμένοι ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ μοῦ ἀπονείμουν τὸν μεγάλο αὐτὸν τίτλο. Ἡ φτωχικὴ μου καλύβα γέμισε μὲ ἀσύγκριτη λαμπρότητα καὶ μὲ οὐράνιο φῶς ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ μάτι ἀνθρώπου. Καὶ ἔπεσαν γονατιστοὶ μπροστά μου, γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἀνώτερός τους. Ἀνέβηκα στοὺς οὐρανοὺς καὶ μίλησα μὲ τοὺς Πατριάρχες. Πιάσε τὸ χέρι μου — μὴ δειλιάζῃς, πιάσε το. Νά, τώρα ἄγγισες ἕνα χέρι ποὺ ἔχει πιάσει τὸ χέρι τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ. Γιατὶ ἐπέρασα τὶς χρυσὲς πόλες τοῦ οὐρανοῦ καὶ βρέθηκα πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν ἴδιο τὸν Θεό!

Σταμάτησε σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἴδῃ τί ἐντύπωση ἔκαναν τὰ λόγια του. Ὕστερα ξαφνικὰ ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου του ἄλλαξε. Τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ γυαλίζουν καὶ φώναξε ἀγριεμμένος:

— Ναί, εἶμαι ἀρχάγγελος! Μονάχα ἀρχάγγελος, ἐγὼ ποὺ θὰ γινόμουν Πάπας! Θὰ γινόμουν! Αὐτὸ ἦταν βέβαιο. Ὁ Θεὸς μοῦ τὸ ἐφανέρωσε τώρα καὶ εἴκοσι χρόνια μ' ἕνα προφητικὸ ὄνειρο, πὼς θὰ γίνω Πάπας. Καὶ θὰ γινόμουν, γιατὶ ἦταν θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μὰ ὁ βασιλιὰς κατάργησε τὰ μοναστήρια μας, κι' ἐγὼ ὁ φτωχὸς καὶ ἀπροστάτευτος καλόγερος βρέθηκα στοὺς δρόμους καὶ ἔχασε τὴν τύχη μου.

Ἄρχισε τώρα νὰ μπερδεύῃ τὰ λόγια του καὶ νὰ λέγῃ πράγματα ποὺ μόνο αὐτὸς τὰ ἄκουγε καὶ μόνο αὐτὸς τὰ καταλάβαινε. Ποῦ καὶ ποῦ χτυποῦσε τὸ κεφάλι του μὲ τὴ γροθιά του, ξεστόμιζε φοβερὲς κατάρες κι' ἔλεγε μὲ παραπονιάρικη φωνή:

— Γι' αὐτὸ δὲν ἔγινα Πάπας κι' ἔμεινα μονάχα ἀρχάγγελος.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κράτησε μιὰ ὥρα καὶ περισσότερο, κι' ὁ ἄμοιρος μικρὸς βασιλιὰς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κάθεται καὶ νὰ κούῃ.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ κρίση τῆς τρέλλας πέρασε καὶ ὁ ἐρημίτης ἡμέρεψε. Ἡ φωνή του ἔγινε γλυκειὰ καὶ μαλακιά, ἔπαψε πιὰ νὰ μιλάῃ γιὰ τὰ ξιώματά του κι' ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ φιλικὰ καὶ ἁπλᾶ μὲ τὸν μικρό του ξένο, τόσο ποὺ σὲ λίγο κέρδισε τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἔσπρωξε ἕνα σκαμνὶ κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ ἀναπαυτικά, περιποιήθηκε τὰ πόδια του τὰ πληγιασμένα ἀπὸ τὸν δρόμο κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζῃ τὸ βραδυνό τους γεῦμα. Δίχως νὰ πάψῃ νὰ κουβεντιάζῃ, πηγαινοερχόταν φροντίζοντας γιὰ τὸ φαγητὸ καὶ χάϊδευε πότε τὰ μαλλιὰ πότε τὰ μάγουλα τοῦ παιδιοῦ, ἔτσι ποὺ στὸ τέλος ὁ φόβος καὶ ἡ ἀποστροφὴ ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸν ἀρχάγγελο, μεταβλήθηκε σὲ βαθὺ σεβασμὸ καὶ σὲ συμπάθεια γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ εὐχάριστη αὐτὴ συντροφιὰ κράτησε ὡς τὴν ὥρα ποὺ τελείωσε τὸ φαγητό τους. Ὕστερα, ὁ ἐρημίτης ὁδήγησε τὸ παιδὶ ἐμπρὸς στὰ εἰκονίσματα καὶ προσευχήθηκε μαζί του λίγα λεπτά. Ἔπειτα τὸ πῆγε σ' ἕνα σκοτεινὸ καμαράκι δίπλα καὶ τὸ ἔβαλε νὰ πλαγιάσῃ. Τὸ σκέπασε ζεστὰ καὶ στοργικὰ ὅπως θὰ ἔκανε μονάχα ἡ μητέρα του, κι' ἀφοῦ τὸ χάϊδεψε καὶ πάλι, πῆγε καὶ κάθησε στὴ φωτιὰ κι' ἄρχισε νὰ τὴν σκαλίζῃ. Ἔξαφνα στάθηκε μονομιᾶς κι' ἄρχισε νὰ χτυπάῃ τὸ μέτωπό του μὲ τὰ δάχτυλα σὰ νὰ γύρευε νὰ θυμηθῇ κάτι καὶ νὰ μὴν τὸ κατάφερνε. Ὕστερα πήδησε μονομιᾶς ὄρθιος, κι' ἔτρεξε βιαστικὰ στὸ καμαράκι ποὺ κοιμόταν τὸ παιδί.

— Εἶπες πὼς εἶσαι ὁ βασιλιάς; τὸν ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἐδουάρδος μισοκοιμισμένος.

— Ποιὸς βασιλιάς.

— Ὁ βασιλιὰς τῆς Ἀγγλίας.

— Τῆς Ἀγγλίας; Πέθανε λοιπὸν ὁ Ἑρρίκος;

— Ἀλλοίμονο, ναί. Εἶμαι ὁ γιός του!

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἐρημίτη σκοτείνιασε κι' ἔσφιξε τὶς γροθιές του ἀπειλητικά. Ὕστερα ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός, ἀνάσανε βαθιὰ δυὸ τρεῖς φορὲς καὶ εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ξέρεις ποιὸς πέταξε τοὺς μοναχοὺς στοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἄφησε δίχως στέγη καὶ δίχως προστασία;

Δὲν ἔλαβε ἀπάντηση. Ἔσκυψε καὶ εἶδε τὸ ἤρεμο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ κι' ἄκουσε τὴν κανονικὴ ἀναπνοή του.

— Κοιμᾶται, κοιμᾶται βαθιά, ψιθύρισε, καὶ τὸ πρόσωπό του, ἀπὸ ἀγριεμμένο ποὺ ἦταν, πῆρε μιὰ χαιρέκακη ἔκφραση.

Γύρισε πίσω στὴν καλύβα κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν νὰ γύρευε νὰ βρῇ κάτι. Ποῦ καὶ ποῦ στεκόταν γιὰ νἀφογκραστῇ ἢ γιὰ νὰ ρίξῃ καμμιὰ ματιὰ στὸ κρεβάτι, καὶ ἐντωμεταξὺ μονολογοῦσε καὶ συζητοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του. Στὸ τέλος φάνηκε πὼς βρῆκε αὐτὸ ποὺ γύρευε: Ἕνα σκουριασμένο καὶ παλιὸ μαυρομάνικο μαχαίρι κι' ἕνα σκονισμένο ἀκόνι. Σύρθηκε ἀθόρυβα ὡς τὸ τζάκι καὶ ἄρχισε, προσέχοντας νὰ μὴν κάνῃ θόρυβο, νὰ ἀκονίζῃ τὸ μαχαίρι ἐπάνω στὸ ἀκόνι. Ὁ ἄνεμος σφύριζε ἀπέξω καὶ στὴν καλύβα ἀκουγόταν ἡ βουὴ τοῦ δάσους. Τὰ ποντικάκια ἔβγαιναν ἀπ' τὶς τρύπες τους καὶ κοίταζαν μὲ ζωηρὰ καὶ περίεργα ματάκια τὸν γέρο, μὰ ἐκεῖνος ἦταν ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του κι' οὔτε ἔπαιρνε εἴδηση γιὰ ὅ,τι γινόταν γύρω του. Πότε-πότε δοκίμαζε τὴν κόψη τοῦ μαχαιριοῦ μὲ τὸ δάχτυλο γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἀκονίστηκε καλά, καὶ κουνοῦσε εὐχαριστημένος τὸ κεφάλι του.

— Θὰ γίνῃ πιὸ κοφτερὸ ἀκόμη, ἔλεγε, θὰ γίνῃ πιὸ κοφτερό.

Δὲν ἀντιλαμβανότκν πὼς περνοῦσε ἡ ὥρα, γιατὶ ἦταν βυθισμένος σ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόληση.

— Ὁ πατέρας του μᾶς ἔκανε μεγάλο κακό, μονολογοῦσε. Γκρέμισε τὰ μοναστήρια καὶ πῆγε ἴσια στὴν Κόλαση. Ναί, στὴν Κόλαση! Ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἀνθρώπινη τιμωρία, γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἀγανακτοῦμε. Μὰ τὴν φωτιὰ τῆς Κόλασης δὲν τὴν γλύτωσε κι' ἐκεῖ θὰ βασανίζεται ὡς τὴν συντέλεια τοῦ αἰῶνος.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀκονίζῃ μουρμουρίζοντας καὶ χαμογελώντας ποῦ καὶ ποῦ χαιρέκακα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΠΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΜΩΝΗ

Ὁ καλόγνωμος ὁ Σπίνος
Σὲ ἀγρολούλουδο σιμόνει:
—Κόκκινος μὴν εἶσαι κρίνος;
—Καλέ, ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνεμώνη,
Ποὺ τὸ Θέρο ἔχω πατέρα
Καὶ τὴ Γῆ θερμὴ μετέρα...
Κατοικῶ μέσ' στὰ χωράφια,
Στῶν σταχιῶνε τὰ χρυσάφια,
Καὶ ποιὸς δὲ μοῦ καμαρόνει
Τὴ φλογάτη μου τὴν ὄψη;..
Ἀ, πουλάκι! Εἶμαι ἡ Ἀνεμώνη!..
—Λίγο ἀκόμη ἐσὺ λαγίσου...
Καὶ σὲ λίγο, συλλογίσου,
Τὸ δρεπάνι, ποὺ θὰ κόψῃ
Μὲ τὰ στάχια τὸ κορμί σου!
Κάλλιο νᾶσουν χορταράκι
Σὲ ψηλὸ-ψηλὸ βραχάκι,
Πέρα ὡς πέρα νὰ θωροῦσες
Γῆ καὶ πέλαο... καὶ νὰ ζοῦσες
Δίχως νὰ... πολυλογοῦσες!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ

Στὰ μέσα τοῦ χειμῶνα, τῆς χρονιᾶς ποὺ πρωτοπῆγα σχολεῖο, ἔγινε ἕνα σπουδαῖο γεγονὸς στὴν οἰκογενειακὴ ζωή μας: ἡ ἀναχώρηση τοῦ ἀδερφοῦ μου — μὲ περνοῦσε 14 χρόνια καὶ ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ — γιὰ τὸ πρῶτο του ταξίδι.

Ὅσο πλησίαζε ὁ καιρός, τόσο καὶ πιὸ τρυφερὸς γινόμουν μαζί του. Ἔνιωθα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ λύπη.

Πήγαινε στὴν Πολυνησία, στὴν Ταῖτή, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, καὶ τὸ ταξίδι του θὰ κρατοῦσε 4 χρόνια, μιὰ προθεσμία ἀτέλειωτη γιὰ μένα, ἀφοῦ τόση ἦταν καὶ ἡ μισή μου ζωή.

Μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦσα τὶς ἑτοιμασίες. Οἱ βαλίτσες οἱ δερμάτινες. Τὰ μπαοῦλα τὰ πελώρια ποὺ θὰ γέμιζαν μὲ λογῆς λογῆς ροῦχα. Τὰ σπαθιὰ καὶ τὰ χρυσὰ γαλόνια ποὺ τύλιγαν μὲ τόση προσοχὴ στὰ σιγαρόχαρτα. Ὅλα αὐτὰ αὐξαναν, στὸ παιδικό μυαλό μου, τὸ μάκρος καὶ τὸν κίνδυνο τοῦ ταξιδιοῦ.

Μιὰ μελαγχολία ἀπέραντη εἶχε ἁπλωθεῖ στὸ σπίτι μας, καὶ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα γινότανε πιὸ βαρειά. Τὰ γεύματα, ὅσο πλησίαζε μάλιστα ὁ καιρός, περνοῦσαν χωρὶς ν' ἀλλάζουμε οὔτε λέξη. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μόνον, ὁ πατέρας ἔδινε μερικὲς συμβουλές. Τίποτα ἄλλο.

Τὴν παραμονὴ ὁ ἀδερφός μου μὲ φώναξε καὶ μοῦδωσε, πρᾶγμα ποὺ μ' ἔκανε ἐξαιρετικὰ περήφανο, νὰ τοῦ φυλάξω μερικὰ μικροπράγματα ποὺ ἀγαποῦσε. Ὕστερα μοῦ χάρισε ἕνα χρυσόδετο βιβλίο μὲ πολύχρωμες εἰκόνες: «Ἕνα ταξίδι στὴν Πολυνησία» κι' εἶναι τὸ μόνο βιβλίο π' ἀγάπησα στὰ παιδικά μου χρόνια.

Τὴν ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ, ὅταν τελειώσανε ὅλες οἱ ἑτοιμασίες, μαζευθήκαμε ὅλοι στὴν τραπεζαρία, κι' ἀφοῦ διαβάσαμε ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ τὴ Βίβλο κάναμε ὅλοι μαζὶ τὴν προσευχή μας. Τέσσερα χρόνια! Καὶ σὲ λίγο θὰ μᾶς χωρίζῃ ὁ κόσμος ὅλος, ὠκεανός.

Ἀπ' ὅλα καλύτερα θυμᾶμαι τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας τὶς τελευταῖες αὐτὲς στιγμὲς τοῦ χωρισμοῦ. Καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντά του, ἄκουγε μ' εὐλάβεια τὴν προσευχή. Ὅταν τελείωσε, μ' ὅλο ποὺ ἤθελε νὰ φαγῇ γενναία, τὴν πῆραν τὰ δάκρυα. Ἤτανε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπα τὴ μητέρα μου νὰ κλαίῃ, κι' αὐτὸ μοῦκανε τόσο κακό! Τὶς πρῶτες ἡμέρες ποὺ ἀκολούθησαν τὸ χωρισμό, τὶς πέρασα, τὸν περισσότερο καιρὸ στὴν κάμαρά του. Ὅσο γιὰ τὰ μικροπράγματα ποὺ μ' ἄφησε, αὐτὰ ἦταν ἅγια γιὰ μένα.

Ὅταν θὰ γύριζε, θὰ ἤμουνα πιὰ ἕνα μεγάλο ἀγόρι 12 χρόνων καὶ, ἀντίθετα ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου, τὰ σημερινὰ μάλιστα, δὲν ἤθελα νὰ μεγαλώσω. Τὸ ἔλεγα, κι' ὅταν μὲ ρώτησαν «γιατί», μὴ ἔχοντας καλύτερη ἐξήγηση νὰ δώσω, ἔλεγα:

«Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ βαρειέμαι πολὺ ὅταν μεγαλώσω».

Ἡ ζωή μὲ φόβιζε ἀπ' τὸ κατώφλι της.

(Pierre Loti) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

Ἡ ἐξωφρενικὴ αὐτὴ τρεχάλα τοῦ Ἀχαμνούλη ἐξακολούθησε. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ καταλάβαιναν ἐπιτέλους τί ἦταν τὸ ἀπίστευτο θέαμα, ἔλεγαν γελώντας:

—Ἰδέστε ἕναν ἐλέφαντα ποὺ ἔγινε... χελώνα! Σὰν τὴ χελώνα δὲ σέρνει κι' αὐτὸς τὸ καβούκι του; Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πὼς ἡ χελώνα δὲν τρέχει ποτὲ τόσο γρήγορα!..

Κι' ἀλήθεια, ὁ Ἀχαμνούλης, σέρνοντας τὸ καβούκι ποὺ ἀπόχτησε χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔτρεχε καὶ δὲν ἔφτανε. Κι' ὅσοι τὸν ἔβλεπαν μόνο μιὰ στιγμὴ καὶ δὲν πρόφταναν νὰ καταλάβουν τί ἦταν, — ἔκαναν τὸ σταυρό τους, ἔμεναν ἐκστατικοί, ἢ ἔτρεχαν μὲ φωνὲς τρόμου νὰ σωθοῦν...

Ἓν' αὐτοκίνητο ἦταν πάλι προωρισμένο νὰ δώσῃ τὴ λύση στὴν κωμικοτραγικὴ σκηνή. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ἐλέφαντας ἔσερνε τὸ σπίτι του στὴ δημοσία. Τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἐρχόταν ἀντίθετα, ἔκαμε νὰ περάσῃ λοξὰ στὴν ἄλλη πλευρά. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ὁ ἐλέφαντας βρέθηκε μπροστά του. Τὸν χτύπησε στὴ μπάντα. Ἀλλὰ μὲ τόση ὁρμή, ὥστε ἐλέφαντας καὶ σπίτι σφεντονίσθηκαν πολλὰ μέτρα μακριά.

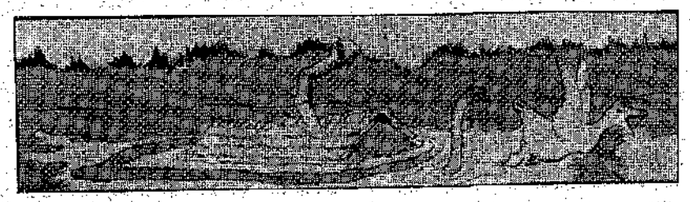

Ἐκεῖ ἦταν ἕνας δρομάκος ποὺ κατηφόριζε πρὸς τὸ ποτάμι. Ἐλέφαντας καὶ σπίτι πῆραν αὐτὸ τὸ δρομάκο κατρακυλώντας. Καὶ μπλούμ! ὁ Ἀχαμνούλης πέφτει στὸ νερό, χωρίς, ἔντοιεῖται, νὰ βγῇ ἀπ' τὸ σπίτι.

Τὸ νερὸ τινάχτηκε ψηλὰ σὰ νἄχε πέσει μέσα ἕνας βράχος. Οἱ πάπιες κι' οἱ χῆνες, ποὺ κολυμποῦσαν στὴν ἀκροποταμιά, ἔβγαλαν τὶς φωνὲς κι' ὅπου φύγει-φύγει. Καὶ σὲ λίγο, οἱ ψαράδες, οἱ βαρκάριηδες κι' οἱ περαστικοὶ ἔβλεπαν ἕνα θέαμα ὅλως διόλου ἀνεξήγητο: Ἀπὸ τὴν ἐπιφά-

νεια τοῦ νεροῦ πρόβαινε μιὰ σκεπὴ σπιτιοῦ, μιὰ σπασμένη καμινάδα καὶ... μιὰ προβοσκίδα ἀπὸ ἐλέφαντα! Κι' ὅλ' αὐτὰ κουνιόνταν, ἄλλαζαν θέση, ταξίδευαν στὸ ποτάμι!..

Τί ἦταν, καλέ; Ὑποβρύχιο; Ὑδροπλάνο; Δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν. Ἐμεῖς ὅμως ξέρουμε πῶς δὲν ἦταν παρὰ ὁ Ἀχαμνούλης μέσα στὸ σπιτάκι του. Βουλιαγμένος ὁλάκερος, περπατοῦσε μὲ τὰ πόδια του στὸν πάτο τοῦ ποταμοῦ κι' ἔβγαζε ἀπ' τὸ νερὸ τὴν προβοσκίδα του γιὰ νἀναπνέῃ.

Ὡραῖο ταξίδι! Ἡ Φουντούκω τουλάχιστο, στὸν ἴδιο καιρό, ταξίδευε μέσα σ' ἕνα βαρέλι...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΝΕΜΡΩΔ

Δὲν ξέρω γιατί, ἀπὸ ὅλες τὶς ἐντυπώσεις αὐτῆς τῆς μέρας, ἔμεινε τόσο ζωντανὸ στὸ νοῦ μου αὐτὸ τὸ περιστατικό. Ἄσβυστο ἔρχεται καὶ ξανάρχεται στὰ μάτια μου, σὰν νὰ γυρεύει κάτι ἀπὸ μένα. Κι' ὅμως εἶναι τόσο μικρό, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ χαθεῖ ἀνάμεσα στὶς ἐντυπώσεις, στὶς τόσες εἰκόνες ποὺ ξετυλίχτηκαν μπροστά μου, μιὰ ὁλόκληρη μέρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνό. Ὀρθὴ στὸν ἐξώστη τοῦ τραίνου ποὺ ἔτρεχε τόσο λίγο, σὰν γιὰ νὰ μᾶς ἄφηνε νὰ παρακολουθοῦμε μὲ ἄνεση τὸ ξεδίπλωμα τῆς φύσης στὴν πιὸ μεγάλη της χαρά.

Ἐκεῖ κάπου στὸν ὄχτο τοῦ δρόμου, πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου, φάνηκε καθισμένος ἕνας ἄνθρωπος σὲ μιὰ προσεκτικὴ ἀναμονή. Τόσο προσηλωμένος ἦταν, ποὺ δὲν γύρισε κὰν νὰ ἴδῃ τὸ τραῖνο ποὺ περνοῦσε, ἂν καὶ ὁ θόρυβος ποὺ ἔκανε δὲν ἦταν καὶ μικρός.

Καθισμένος μὲ τὰ μάτια πρὸς τὸ δάσος κρατοῦσε ἕνα ὅπλο στὰ χέρια του. Ἦταν κυνηγός. Κυνηγὸς ὄχι ἐλεφάντων, ὄχι λιονταριῶν, ὄχι σπάνιων πουλιῶν, οὔτε τῆς τροφῆς του. Κυνηγὸς κάθε μικροῦ πουλιοῦ ποὺ θὰ τολμοῦσε ξένιαστο νὰ περάσῃ πρὸς τό μέρος του, κάθε πετούμενου εὐτυχισμένου στὸ τρελλὸ αὐτὸ ἀνοιξιάτικο πρωϊνό, ποὺ ὁ γλυκὸς ἥλιος σκορποῦσε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς σὲ κάθε ζωντανὸ πλάσμα...

Κυνηγὸς μιᾶς μικρῆς ζωῆς ποὺ ἄρχισε μιὰ μέρα ἀπὸ ἕνα αὐγό, σὲ κάποια στρογγυλὴ φωλιὰ χωμένη σ' ἕνα θάμνο... Μιᾶς φτερωτῆς ζωῆς ποὺ γνώρισε τὴν παγωνιὰ τοῦ χειμώνα, καὶ περίμενε τώρα τὴν ἄνοιξη νὰ βγῇ, νὰ κυλιστῇ στὴ λαμπράδα τῆς αὐγῆς, στὴ δροσιὰ τοῦ πρωϊνοῦ, νὰ πετάξῃ τανύζοντας εὐτυχισμένα τὰ φτερά του δίπλα σ' ἕνα σύντροφο φτερωτό, νὰ διαγράψῃ καμπύλες ἄνισες αἰθέριες καὶ νὰ ἀκουμπήσει σὲ κάποιο δέντρο, σὲ κάποιο θάμνο, καὶ νὰ βγάλῃ μικρὲς-μικρὲς ἀγνωστες φωνοῦλες ποὺ θἄλεγαν ὅλη τὴν εὐτυχία του...

Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θἄχε ξεκινήσει ἀξημέρωτα ἀκόμα ἀπὸ τὴν πόλη, γιὰ νἄρθῃ ὡς ἐδῶ τόσο νωρίς, φορώντας πέτσινες μπότες, κυλότες καὶ πέτσινο πλατύγυρο καπέλλο. Καὶ ποιὸς ξέρει πόσες ὧρες θὰ περίμενε σ' αὐτὸ τὸν ὄχτο μοναχός, χωρὶς νὰ βλέπει τίποτε ἄλλο γύρω του, παρὰ μονάχα τὸν οὐρανὸ μὴ τυχὸν ξαφνικὰ ταράξῃ τὸν ἀέρα κίνημα φτεροῦ. Καὶ τότε θὰ σηκώσῃ τὸ ὅπλο του, θὰ σκοπέψῃ καὶ θὰ τραβήξῃ.

Ἡ καρδιά του θὰ χτυπάει ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀνυπομονησία γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα.... Μὴ τυχὸν τοῦ ξέφυγε; Θὰ τρέξῃ ὁπολογίζοντας τὸν τόπο ποὺ θἄπεσε, θὰ ψάξῃ καὶ θὰ σηκώσῃ ἀπὸ χάμω ἕνα ματωμένο πτῶμα μὲ σπασμένες τὶς φτεροῦγες

Μιὰ ὥρα μέσα στὸν ἀέρα θὰ κουνιοῦνται τὰ ἀέρινα κύματα ἀπὸ τὴ σπασμωδικὴ ἐκείνη κίνηση τῶν φτερῶν, ἀπὸ τὴν κίνηση τοῦ πόνου καὶ τοῦ θανάτου ποὺ θἄκανε τὸ πουλὶ πρὶν πέσῃ.

Πέφτει. Θριαμβευτικὰ τὰ ἀνθρώπινα χέρια θ' ἁρπάξουν τώρα τὸ σκοτωμένο πουλὶ καὶ θὰ τὸ ἐξετάσουν ἴσως γιὰ τὸ βάρους του, ἴσως καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς «βολῆς», θὰ τὸ ρίξουν στὸ σάκκο, καὶ θὰ ξαναγυρίσει ὁ κυνηγὸς ξένιαστα, σιωπηλά, στὴν ἴδια πάλι θέση νὰ περιμένει...

Δὲν ξέρω τί θὰ σκέπτεται ὅλες αὐτὲς τὶς ὧρες ποὺ θὰ περιμένει ἐκεῖ. Σωστὸ ὅμως εἶναι νὰ σκέπτεται τὴν ἱστορία τῆς δικῆ του. Τὴν ἱστορία τῆς μεγαλειώδικης ἐξέλιξής του σ' αὐτὸ τὸ λεπτὸ κι' εὐγενικὸ πλάσμα, μὲ τὶς πέτσινες μπόττες καὶ τὸ δίκανο ὅπλο, ποὺ ἔχει τὴ δύναμη νὰ σκορπάῃ τὸ θάνατο τόσο μακριὰ ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἄ, τὰ θαυμαστὰ ἀνθρώπινα χέρια τί ἔχουν κατορθώσει ὡς τώρα! Νὰ σκεφτῇ κανεὶς ὅτι θὰ ἦταν ἐποχὴ ποὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ πηδοῦσε στὸν ἀέρα γιὰ νἁρπάξῃ κανένα πουλί... Καὶ πόσος καιρὸς θὰ πέρασε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σκεφθῇ νὰ φτιάξῃ μιὰ παγίδα. Θὰ κάθισε ὧρες κι' ὧρες θαυμάζοντας τὰ δυὸ φτερὰ ποὺ θὰ τοὔρευγαν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια... Θαυμαστὰ ἀνθρώπινα χέρια! Κι' ὄχι μόνο τὰ ἔπιασε, ἀλλὰ καὶ κατόρθωσε αὐτός, χωρὶς φτερά, νὰ τὰ κτυπᾷ ἀπὸ τόσο χαμηλὰ ἀκίνητος αὐτὸς καὶ σιωπηλός.

Εὐτυχῶς ποὺ ἔχει μείνει ἀκόμα μέσα στὴ φύση ἐδῶ καὶ κεῖ μπόλικο νερὸ γιὰ νὰ ξεπλένῃ αὐτὸ τὸ λεπτὸ πλάσμα τὰ χέρια του ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ τὰ λερώνει...

«Ὁ ἄνθρωπος θὰ μάθῃ τὰ πουλιὰ νὰ πετάνε», λέει τώρα μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Θαυμαστὰ μαγικὰ πετούμενα σχίζουν τὸν ἀέρα μεγαλόπρεπα... Μηχανικὰ πουλιὰ ποὺ δὲν τἄχαν ὀνειρευτεῖ, οὔτε τὰ ἴδια τὰ πουλιά, καὶ κρύβονται τρομαγμένα ἀπὸ τὸ θόρυβο.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος, τὸ τέλειο αὐτὸ πλάσμα, θέλει νὰ γυρνάῃ στὶς παλιές του ἀγάπες... Παραφυλάει ὧρες κι' ὧρες ἕνα πουλὶ καὶ ρίχνει χάμω νεκρὸ μιὰ φτωχὴ ζωὴ καὶ μιὰ φτωχότερη σάρκα...

Μαζεύει τὴ δεύτερη καὶ τὴ φυλάει μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἱκανοποίηση. Ξέρει ἐκεῖνος τί ἀξίζει... Θὰ χορτάσῃ μήπως τὴν πεῖνα του; Ὄχι! δὲν πρόκειται γι' αὐτό...

Μὲ πόσο σίκτο θὰ γυρνάει στοὺς μακρινοὺς του προγόνους, τοὺς χαμένους γιὰ πάντα μέσα στὰ σκοτεινὰ δάση γιὰ νὰ τοὺς πῇ:

Καΐμένοι μακρινοὶ πρόγονοι, ποῦ εἶστε νὰ μὲ δῆτε! Σεῖς ποὺ καθόσκοστε, φτωχοί, μέρες στὴ σειρὰ περιμένοντας νὰ πιάσετε κανένα πουλὶ μὲ τὴ φτωχή σας παγίδα... Ἕνα φτωχὸ πουλὶ νὰ χορτάσετε τὴν πεῖνα σας. Πεῖνα! Σήμερα δὲν εἶναι πιὰ γι' αὐτό, μπορῶ νὰ τὴ χορτάσω εὔκολα ἐγὼ τὸ ἄχάριστο παιδί σας. Εἶναι γιὰ τὴ διασκέδαση ποὺ τὄκανα ἐγὼ τὸ κυνῆγι σας, εἶναι γιὰ τὴν ἀπόλαφη, εἶναι γιὰ νὰ ξαναγυρίζω πάλι κοντά σας...

Ὤ, ναί, μὴν ντρέπεστε καὶ μὴν κρύβετε τὰ γαμψὰ ἄγρια νύχια σας μπροστὰ στὰ ρὸζ τὰ στρογγυλούλια τὰ δικά μου. Μὴν κοιτᾶτε ποὺ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ σᾶς, ποὺ ἔχτισα παλάτια κι' ἔκανα κάτι ποὺ ἴσως δὲν τὸ ξέρατε καὶ τὸ λένε πολιτισμό... Εἶμαι τόσο κοντά σας, μακρινοὶ πρόγονοι, ὅσο καὶ τὴν πρώτη μέρα. Εἶμαι τὸ παιδί σας, εἶμαι σεῖς οἱ ἴδιοι.

Κοιτάξτε τί νοιώθω σὰ μαζεύω ἀπὸ χάμω ἕνα πουλί, ποὺ ἐγὼ τὸ σκότωσα μὲ μερικὰ σκάγια ποὺ τὰ σκόρπισα ἔτσι θαυμαστὰ στὸν ἀέρα... Τί ξυπνάει στὴν ψυχή μου, ὅταν περιμένω ὧρες μὲ μανία χωρὶς κανένα φτερὸ νὰ ἔρχεται νὰ ταράξῃ τὸν ἀέρα... Τὴν ἡδονικὴ τρεμούλα ποὺ μὲ κυριεύει ὅταν τὸ ὅπλο μου σκοπεύει τὸ πουλὶ ποὺ ἐπιτέλους περνάει...

Καὶ θὰ σταματάει τὸ ὀνειροπόλημά του, γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ ὅπλο του καὶ νὰ ξανασκοπέψῃ...

Ἕνα μικρὸ περιστατικὸ χαμένο μέσα στὶς τόσες εἰκόνες ποὺ σκορπάει ἡ φύση ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνό. Μικρὰ ποταμάκια, δροσερὲς πηγές, θάμνοι ἀνθισμένοι, μικρὲς-μικρὲς φωλιές, ζωηρὲς πεταλουδίτσες. Μικρὲς καλύβες, καλόβολους ἀνθρώπους, μικρὰ χωριουδάκια. — Ἕνα χαλὶ ἀπὸ χλόη, ἕνα δάσος μυρωμένο, πουλιὰ ποὺ τραγουδάνε. Σκιεροὺς δρόμους, καθαρὲς ἀμμουδιές, λευκόφωτες βαρκοῦλες. Καθαρὰ σπιτάκια καὶ παιδιάτικα γέλια καὶ ἕνας ἥλιος θερμός, τρελλός, ποὺ σκορπάει τὴν εὐτυχία σὲ ἄπειρα μικρὰ πλάσματα.

Καὶ ἕνα τραῖνο ποὺ σὲ παίρνει μακριά, ὁλοένα μακριά, μιὰ ὁλόκληρη μέρα μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ (*)

Τὸ σπίτι ποὺ μέναμε οἱ Ἀθηναῖοι ἦταν τῆς κυρὰ Σεραφίνας καὶ τὸ καλύτερο σπίτι τοῦ χωριοῦ. Τὸ εἴπαμε. Μὰ δὲν εἴπαμε πῶς τὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε κι' ἕνα μεγάλο περιβόλι.

Λοιπὸν τὸ σπίτι εἶχε κι' ἕνα μεγάλο περιβόλι. Τὸ μεγαλύτερο περιβόλι τοῦ χωριοῦ ἦταν τῆς κυρὰ Σεραφίνας. Ἀπὸ κεῖ φώνιζαν ζαρζαβατικὰ καὶ τὰ δυὸ χωριὰ τοῦ νησιοῦ. Ἡ Κούλουρη καὶ τὰ Παλούκια. Σὰν τέτοιο σπουδαῖο περιβόλι εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη πηγάδα. Τὸ νερὸ δὲν τὸ ἔβγαζαν ἀπὸ κεῖ μὲ σκοινὶ καὶ κουβά. Παρὰ ὁ Ψαρής, τὸ ἀσπρόμαυρο ἄλογο τῆς κυρὰ Σεραφίνας, γύριζε ἕνα μαγκάνι κι' ἔτσι τὸ νερὸ ἔβγαινε καὶ ποτιζόταν ὁλόκληρο τὸ ἀπέραντο περιβόλι. Τὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ ἦταν πολὺ ἀνοιχτὸ καὶ μέσα τὸ νερὸ σὰ θάλασσα!

Οἱ Ἀθηναῖοι θαύμαζαν. Δὲν εἶχαν ξαναδεῖ τέτοιο πηγάδι. Ἡ μαμμὰ τοὺς εἶχε πεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα:

— Μὴν τύχῃ καὶ πλησιάστε κοντὰ στὸ πηγάδι! Ἄ!

Δὲν ἤθελε οὔτε κἂν νὰ πλησιάσουν. Τόσο πολὺ φοβόταν ἡ μαμμά. Μὰ κι' ἡ κυρὰ Σεραφίνα δὲν ἄφηνε κανένα νἄρχεται κεῖ κοντά. Ἡ ἴδια ὅμως πλησίαζε ἄφοβα. Ἀγαποῦσε μάλιστα νὰ παίρνῃ τὸ μεσημεριανό της ὕπνο ἐδῶ στὸ περιβόλι, κοντὰ στὸ πηγάδι, στὴ σκιὰ τῆς μουριᾶς. Ἡ μουριὰ αὐτὴ ἦταν φυτεμμένη λίγο παρέκει. Ὁ κορμός της ἀνέβαινε ψηλὰ-ψηλά, περνοῦσε καὶ τὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ ἀκόμα. Ἔτσι ψηλὸ δέντρο δὲν εἶχε ἄλλο ἐκεῖ γύρω. Καὶ λέγανε πῶς ἡ μουριὰ τῆς κυρὰ Σεραφίνας ἦταν τὸ μεγαλύτερο δέντρο τῆς Κούλουρης. Ὡραῖο δέντρο, ἀλήθεια. Φουντωτό, ψηλό, καμάρι τῶν ματιῶν. Κι' ἔκανε κάτι μεγάλα μοῦρα θαυμάσια, ὅλο χυμό. Ἄλλα κλωνάρια εἶχαν μαῦρα κι' ἄλλα ἄσπρα μοῦρα, ὅλο μέλι, ὅλο γλύκα. Μὰ τὰ κλωνάρια ποὺ βρίσκονταν πάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι ἦταν κατάφορτα ἀπὸ τὰ πιὸ γινομένα, τὰ πιὸ λαχταριστά.

— Πάει. Ἄδειασε ἡ μουριά. Τὰ φάγαμε τὰ μοῦρα, εἶπε ἕνα μεσημέρι ἡ κυρὰ Σεραφίνα, καθὼς κάθονταν ὅλοι μαζὶ στὴ δροσιά, στὸ παγκάκι τοῦ περιβολιοῦ.

— Ὄχι δά. Ἔχει ἀκόμα πάρα πολλά. Νά, γιὰ κοιτᾶτε αὐτὰ τὰ κλωνάρια.

— Αὐτά; Μ' αὐτὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ πάρῃ; Λίγο ἂν στραβοπατήσῃ θὰ πέσῃ στὸ πηγάδι καὶ τότε, ὧρα του καλή.

— Μπά! Γιατὶ θὰ στραβοπατήσῃ; Ἂν προσέχῃ δὲν στραβοπατᾶ, λέγει ὁ Ἀγγελάκης.

Ἡ μαμμὰ τὸν κοίταξε αὐστηρά.

Ὁ Ἀγγελάκης σώπασε ἀμέσως.

— Ἂν ἀνέβῃ κανεὶς μικρὸς ἐκεῖ πάνω, θὰ γλυστρήσῃ καὶ θὰ πέσῃ τὸ δίχως ἄλλο στὸ νερό, Θὰ τὰ χάσῃ, γιατὶ ὁλόκληρο τὸ δέντρο καθρεφτίζεται μέσα στὸ πηγάδι. Ἂν πάλι ἀνεβῇ μεγάλος, τὰ κλώνια θὰ σπάσουν Κατάλαβες, παιδί μου; Λέγει ἡ κυρὰ Σεραφίνα.

Ὁ Ἀγγελάκης ἤθελε νὰ πῇ πῶς ἐκεῖνος δὲ φοβᾶται καθόλου ν' ἀνέβῃ κεῖ ψηλὰ στὰ κλωνάρια τῆς μουριᾶς κι' ἂς βρίσκονταν πάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι. Μὰ ἡ ματιὰ τῆς μαμμᾶς ἤτανε γεμάτη αὐστηρότητα κι' ἔτσι δὲν εἶπε τίποτα.

Σὲ λίγο μπῆκαν στὸ σπίτι νὰ πλαγιάσουν. Ἡ μαμμὰ δὲν ἄργησε νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Λαλάκης νύσταζε καὶ κεῖνος. Γύρισε πλευρό, τὰ μάτια μισόκλειστα, ἕτοιμος νὰ παραδοθῇ στὸν ὕπνο. Μὰ ὁ ἄλλος μικρούλης, ἀπὸ τὸ κρεβατάκι του, τοῦ ἔκανε σημεῖο μὲ τὰ χέρια πῶς ἔπρεπε νὰ σηκωθοῦν. Νὰ βγοῦν ἔξω, ποὺ εἶχε νὰ τοῦ πῇ.

Ἔτσι οἱ δυὸ πιτσιρίκοι κατέβηκαν σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πῆραν τὰ ρουχαλάκια στὸ χέρι, ἄνοιξαν, τὴν πόρτα καὶ γλύστρησαν στὴν ἄλλη κάμαρη. Σὲ λίγο ἦταν ἔξω.

Ἡ μητέρα δὲν ἔνοιωσε τίποτα. Ὅταν πιὰ ξύπνησε, εἶδε πῶς ἔλειπάν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους τὰ παιδιά. Μὰ δὲν ἀνησύχησε. Ἤξερε πῶς θὰ ἔπαιζαν κάπου στὸ περιβόλι. Ἄκουγε, ἐξ ἄλλου τὰ γέλια τους, τὶς ὁμιλίες τους. Ἑτοίμασε λοιπὸν τὸ ἀπογευματινὸ γάλα καὶ βγῆκε ἔξω νὰ τὰ πῇ νὰ ἔρθοῦν.

Μὰ τὰ παιδιὰ δὲν ἦταν ἔξω.

— Λαλάκη! Λαλάκη! φώναξε. Ἀγγελάκη!

Κανείς. Δὲν φαίνεται κανείς.

Μπά; Μὰ τώρα δά, τώρα μόλις ἄκουγε τὴ φωνή τους. Κατέβηκε ὡς κάτω στὸ περιβόλι, κοιτάζοντας ἀριστερὰ καὶ δεξιά. Τίποτα.

— Δὲ θὰ εἶναι ἐδῶ. Συλλογίστηκε. Θὰ εἶναι ἴσως στοῦ Θανάση.

Πῆρε πάλι τὸ μονοπάτι τοῦ περιβολιοῦ, ἀνέβηκε πρὸς στὸ σπίτι, προχώρησε στὸ δρόμο. Νά, ὁ Θανάσης πρόβαλε ἀπὸ τὴ γωνία.

— Δὲν εἶναι ὁ Λαλάκης μαζί σας; Ρωτᾷ ξαφνιασμένη.

— Ὄχι, λέγει ὁ Θανάσης.

— Μήπως εἶναι στοῦ Μήτρου, στοῦ Νικόλα;

— Ὄχι. Ἐγὼ ἤμουνα ἀπὸ ὧρα στοῦ Νικόλα.

Ἡ μαμμὰ ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ γιὰ τὰ καλά. Ἂν εἶχαν φύγει πρὸς τὸ χωριό, θὰ περνοῦσαν τὸ δίχως ἄλλο ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Νικόλα, ποὺ εἶναι στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου. Ὁ Θανάσης μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ ἦταν ἀπέξω. Θὰ τοὺς ἔβλεπαν.

Λοιπόν; Τί ἔγιναν; Περίεργο πρᾶμα.

Τὴν ὧρα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι ἡ μαμμά, τὴ στιγμὴ ἀκόμα ποὺ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι πάτησε στὸ περιβόλι, ἄκουσε τὰ γέλια τους. Πῶς τώρα χάθηκαν ἔτσι ξαφνικά;

Ἤτανε ταραγμένη.

— Μπά σὲ καλό τους, εἶπε, καὶ κοίταξε τὸ πηγάδι μὲ τρόμο.

— Λαλάκη! Λαλάκη! Ἀγγελάκη! φώναξε κι' ἡ φωνή της ἔτρεμε.

Ἡσυχία. Τσιμουδιά. Κανείς. Κανεὶς ὡς κάτω, ὡς πέρα, ὡς ἐκεῖ ποὺ φθάνει τὸ μάτι.

— Ἄχ! Αὐτὸ τὸ πηγάδι, λέγει ἡ καϊμένη. Δὲν ἔπρεπε νὰ καθήσω σὲ τοῦτο τὸ σπίτι. Δὲν ἔπρεπε.

Προχώρησε βιαστικὰ κοντὰ στὸ πηγάδι κι' ἔσκυψε νὰ δῇ.

Ὁ Θανάσης ἦταν κι' αὐτὸς φοβισμένος.

— Λαλάκη! Ἀγγελάκη! Ἔεεε! Παιδιά! Φώναξε μὲ τὴν ἀγριοφωνάρα του.

Κανείς.

Μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι του κάτι φάνηκε νὰ εἶδε πάνω στὴ μουριά.

(*) Ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ τιμώμενο χαριτωμένο βιβλίο ποὺ ἔβγαλε τελευταῖα μιὰ παλιὰ διαπλασοπούλα μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἰρσίμ.

— Τί εἶν' αὐτὸ 'κεῖ πάνω; Λέγει μισοκλείνοντας τὰ μάτια.

— Ἄ! Τί κάνετε ρὲ σεῖς κεῖ πάνω; Ἔ; Κρυφτὸ παίζετε; Ἔ; Ἡ μάννα σας κλαίει ἀπὸ τὸ φόβο της. Κυρία, κυρία, ἐδῶ εἶναι! Νάτοι!

Ἡ μαμμὰ σάστισε. Τί; Ποῦ;

Κι' ὡσότου πλησιάσει καλὰ καλά, τὰ κλωνάρια τῆς μουριᾶς παραμερίζουν, ὁ Ἀγγελάκης κι' ὁ Λαλάκης περνοῦν σβέλτοι ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ φάπ, πηδοῦν κάτω σὰ βρεμένες κότες.

— Ἐδῶ εἴμαστε, καλὲ μαμμά!

Ἐκείνη στέκεται σὰν ἀποσβολωμένη.

Τὰ παιδιά της βρισκόντανε πάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι πόση ὥρα, πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ, ποὺ τὸ παραμικρότερο γλύστρημα μποροῦσε νὰ τὰ κάνῃ νὰ χάσουν τὴ ζωή τους!

Ὁ Θανάσης θαύμαζε. Τί ἀφοβιά!

Ἡ μαμμὰ ὅμως δὲ θαύμαζε καθόλου. Ἄρπαξε καὶ τοὺς δυὸ γενναίους καὶ τοὺς τράβηξε μέσα στὸ σπίτι.

Ἔτσι ὁ Θανάσης πῆρε μοναχὸς τὸ μονοπάτι ποὺ βγάζει στὸ γιαλό. Οἱ φίλοι του δὲν τὴν γλυτώνουν σήμερα τὴν τιμωρία. Ὁ Θανάσης λυπᾶται πολύ. Μὰ δὲν τοῦ φεύγει ἀπὸ τὸ μυαλὸ τὸ κατόρθωμά τους.

Πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο πηγάδι! Ἔ! Θεέ μου! Πῶς γίνηκαν ἔτσι αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι! Πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο πηγάδι! Αὐτοὶ ποὺ ὅταν ἤρθαν φοβόντανε νὰ περπατήσουν ξυπόλυτοι, τώρα δὲν φοβοῦνται μήτε τὸ πηγάδι!

Σὲ λίγο ὅταν ἀντάμωσε τοὺς παλιοὺς του φίλους ὁ Θανάσης, ἄρχισε νὰ διηγεῖται τὸ κατόρθωμα τῶν Ἀθηναίων.

Οἱ μέρες κυλοῦσαν. Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Κόντευε μήνας ποὺ οἱ φίλοι μας βρισκόντανε στὴν Κούλουρη. Ἡ φιλία κι' ἡ ἀγάπη ὁλοένα μεγάλωνε στὴ μικρὴ συντροφιά. Ναί, βέβαια, καμμιὰ φορὰ φουρκιζότανε λιγάκι ὁ Ἀγγελάκης ἢ θύμωνε κάπως ὁ Νικόλας, ὅμως αὐτὸ ἤτανε γιὰ μιὰ στιγμή.

Μὰ κάποτε, πῶς τοῦ ἦρθε τοῦ Ἀγγελάκη! Αὐτὸν καὶ τὸν ἀδερφό του τοὺς πρόσβαλαν ὅλα μαζὶ τὰ Κουλουριωτάκια.

Νὰ πῶς ἔγινε:

Στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ εἶναι μιὰ μεγάλη γούρνα, ἀπ' ὅπου πίνουν νερὸ τὰ ἄλογα. Καὶ τὰ ἄλογα τὰ ποτίζουν τὰ παιδιά. Ὅταν ἀρχίζει νὰ βραδυάζῃ, κάθε πιτσιρίκος ποὺ ἔχουν στὸ σπίτι του ἄλογο, περνᾷ μιὰ θηλιὰ στὸ λαιμὸ τοῦ ζώου, πιάνει τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ καὶ παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὴν πλατεῖα. Συμβαίνει συχνὰ νὰ εἶναι κάπως ἄγρια τὰ ἄλογα αὐτά. Μὰ τὰ Κουλουριωτάκια δὲν φοβοῦνται. Νά, ὁ Στέφανος νὰ ποῦμε, ἕνα μεγάλο παιδὶ δεκατριῶν χρονῶν, τὸ ἔχει γιὰ καμάρι ποὺ ἡ Ντόρα, τὸ ἄλογό τους, ἀγριεύει πότε πότε. Χλιμιντρίζει δυνατά:

— Χμμμμμμ!.. καὶ σηκώνεται ψηλὰ στὰ δυὸ πισινὰ πόδια.

— Σήμερα θέριεψε πάλι ἡ Ντόρα μας, διηγεῖται τότε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ Στέφανος. Στάθηκε ὁλόρθη στὰ πισινά της πόδια κι' ἀπὸ τὸ στόμα της βγαίνανε ἀφροί. Ὅμως πῆγα κοντά, τὴ χάϊδεψα καὶ ἡμέρεψε.

Ἔτσι λοιπόν, ἕνα βράδυ, ὅπως πάντα, στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ εἶχαν μαζευτεῖ χωριάτισσες καὶ χωριατοποῦλες γιὰ νὰ γεμίσουν τὶς στάμνες νερό, δυὸ τρεῖς ἄνδρες, ἀρκετὰ παιδιὰ κι' ὅλοι μαζὶ μιλοῦσαν δυνατά, γελοῦσαν. Τὰ νέα τοῦ χωριοῦ ἔδιναν κι' ἔπαιρναν. Ἀπὸ κάθε στενὸ πρόβελνε ἕνας ἕνας μικρός, περπατοῦσε ἀργά, σοβαρά, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ σκοινὶ καὶ τὸ ἄλογο ἀκολουθοῦσε ὑπάκουο. Ὁ Στέφανος, νάτος κι' αὐτός.

— Καλησπέρα σας. Ἡ Ντόρα μας χάλασε τὸν κόσμο σήμερα πάλι, εἶπε. Τὸ νοῦ σας μὴν τὴν πειράξῃ κανείς.

— Καλησπέρα, Μπά; Πῶς γίνηκε; Ὅλοι μαζὶ ρωτοῦσαν περίεργοι. Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ πῇ ὁ Στέφανος τί καὶ πῶς, ὁ Ἀγγελάκης πάει κοντά του καὶ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Ἄκου δῶ, Στέφανε! Βάζεις στοίχημα νὰ τὴ χαϊδέψω τὴ Ντόρα στὴ μούρη;

— Χάσου ἀπὸ δῶ! Κολλημένη μύγα! Πιτσιρίκι! Λέγει ὁ Στέφανος τραβώντας τὸ χέρι του ἀπότομα.

Βάζουν ὅλοι τὰ γέλια. Ὅλοι, ἀκόμα κι' ὁ Θανάσης κι' ὁ Νικόλας! Ὁ Ἀγγελάκης, ντροπιασμένος, πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὸν ἀδερφό του. Πῶς γελοῦν ὅλοι, πῶς γελοῦν! Καὶ μέσα στὰ γέλια ἡ φωνὴ τοῦ Στέφανου.

— Ἔρχονται κιτρινιάρηδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, δυναμώνουν ἐδῶ στὸ νησί μας καὶ θαρροῦν πιὰ πῶς κάτι εἶναι.

Κανεὶς δὲν εἶπε ἕνα λόγο νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ. Μήτε ὁ Θανάσης. Κανείς. Κανείς. Τοὺς κοροϊδεψαν καὶ γέλασαν εἰς βάρος τους, μπροστὰ σὲ τόσα κορίτσια μάλιστα καὶ τόσους ξένους...

— Γιὰ φαντάσου φίλους ποὺ τοὺς ἔχουμε καὶ μεῖς! Τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ Κουλουριῶτες! συλλογίστηκε ὁ Λαλάκης.

ΙΡΣΙΜ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἤξερε πιὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ θελκτικοῦ προσώπου τῆς μαμμᾶς, καὶ τῆς φορεσιᾶς της, καὶ τοῦ παιδιοῦ ποὺ κρατοῦσε, καὶ τοῦ τοπίου ποὺ φαινόταν ἀπὸ πίσω—ἕνας βράχος, λίγος οὐρανὸς καὶ λίγη θάλασσα στὸ βάθος, γαλάζια σὰν τὸ φόρεμα τῆς μαμμᾶς ποὺ χαμογελοῦσε κοιτάζοντας τὸ παιδάκι της, ξανθὸ σὰν κι' ἐκείνη, παχουλό, κατευχαριστημένο...

«Ἡ Μαμμὰ κι' ὁ Ριρὴς»... Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἐξηγοῦσε τί γινόταν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ γιατὶ ἀνέβαιναν δάκρυα στὰ μάτια του καθὼς κοίταζε τὴν εἰκονίτσα. Τὸ εὐτυχισμένο ἐκεῖνο παιδάκι ἤταν αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅταν ἤταν πολὺ μικρός, κι' ἡ ὡραία ἐκείνη κυρία μὲ τὰ γαλάζια ἤταν ἡ μητέρα του!

Ὁ Ριρὴς τὸξερε αὐτό, ἀλλὰ δὲν θυμόταν ποτὲ τὸν ἑαυτό του τόσο εὐτυχισμένο, οὔτε κἂν τὸν ἀναγνώριζε στὸ παιδάκι τῆς εἰκονίτσας. Εἶχαν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε!..

Θόρυβος ἀπὸ ὁμιλίες καὶ βήματα ἀπέξω κίνησαν τὴν προσοχὴ τοῦ Ριρῆ καὶ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὶς σκέψεις του. Σηκώθηκε, μισάνοιξε τὴ γρίλλια τοῦ παραθύρου καὶ εἶδε δυὸ σοβαρούς, μαυροντυμένους κυρίους ποὺ πλησίαζαν, περιστοιχισμένοι ἀπὸ τὴ γριὰ ὑπηρέτρια καὶ τὸ γιά της. Ἤταν ὁ εἰρηνοδίκης κι' ὁ γραμματικός του, ποὺ ἐρχόνταν ν' ἀποσφραγίσουν τὶς πόρτες. Ἡ Λάμια τοὺς ἔκανε χίλιες τεμενάδες καὶ τοὺς βεβαίωνε:

— Καμμιὰ σφραγίδα δὲν πείραξε κανένας! Θὰ τὶς βρῆτε ὅλες ὅπως τὶς βάλατε!

— Ἂς κοτοῦσε κανένας νὰ τὶς πειράξῃ! πρόσθετε ὁ Ἀσφαλαχτὸς σφίγγοντας τοὺς γρόνθους του.

Τί ζόρικος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ χωριάτης! Σὰν ἀγριογούρουνο ἔμοιαζε. Δὲν ἤξερε παρὰ νὰ γρυλλίζῃ, νὰ φοβερίζῃ καὶ νὰ δέρνῃ.

Ἡ Λάμια δὲν ἔπαυε νὰ μιλᾷ. Τοὺς ζάλιζε τοὺς κυρίους μὲ τὰ πολλά της λόγια. Ἤθελε νὰ τοὺς πείσῃ γιὰ τὴν πίστη της, τὴν τιμιότητά της καὶ τὸ

ζῆλο της σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση τῆς σφράγισης, κι' ἀκόμη νὰ τοὺς δείξῃ τὴ λύπη της γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀφεντικοῦ της.

— Ἄ, τί καλὸς ἄνθρωπος! ἔλεγε. Πῶς πικραίνουμαι ποὺ δὲν τὸν βλέπω πιά! Τί μαῦρο ποὺ μοῦ φαίνεται τὸ σπίτι χωρὶς αὐτόν!.. Δέκα χρόνια

«Ὁ εἰρηνοδίκης γύρισε τότε στὴ Λάμια καὶ στὸν Ἀσφαλαχτό...»

ἤμουν στὴ δούλεψή του, κύριε εἰρηνοδίκη! Δέκα χρόνια τὸν περιποιήθηκα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, μοῦ εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη. Δὲν ἤθελε ἄλλον ἀπὸ τὴν Κατερίνα κὰ τὸ γιό της τὸ Γιάννη (ἔτσι μαθαίνουμε καὶ τ' ἀληθινὰ ὀνόματα τῆς Λάμιας καὶ τοῦ Ἀσφαλαχτοῦ) γιὰ νὰ τοῦ φυλάνε τὸ χτῆμα. Ἄχ, τί θὰ γίνῃ τώρα χωρὶς τὸν ἀφέντη; Τί θὰ γίνουμε καὶ μεῖς; Πέστε μου, στὴ ζωή σας, κύριέ μου εἰρηνοδίκη: Θὰ μᾶς πετάξουν ἔξω καὶ θὰ ὑποχρεωθῶ, γριὰ γυναίκα, νὰ ζητιανεύω τὸ ψωμί μου;

— Ἄ, ὄχι, ὄχι, ἔκαμε ὁ εἰρηνοδίκης, κουνώντας τὰ χέρια σὰ νὰ παρακαλοῦσε τὴ γριὰ νὰ πάψῃ πιὰ τὴν ἀνυπόφορη φλυαρία της. Ὅποιοι κι' ἂν εἶναι οἱ κληρονόμοι, βέβαια θὰ σᾶς κρατήσουν. Ἔπειτα, δὲν μπορεῖ, κι' ὁ κ. Λοράντ θὰ σᾶς θυμήθηκε στὴ διαθήκη του.

Τὰ μάτια τῆς Λάμιας ἄστραψαν.

— Μὰ βέβαια ποὺ δὲν ἤταν κανένας τυφλὸς κι' ἀχάριστος ὁ καλός μας ἀφέντης! φώναξε. Κι' ἀπὸ ποῦ θέλετε νὰρχίσετε, κύριε εἰρηνοδίκη;

— Νὰ ἰδοῦμε πρῶτα, εἶπε ὁ εἰρηνοδίκης, ἂν εἶναι ὅλα στὴ θέση τους, ὅπω; ὁρίζει ὁ νόμος. Ἔπειτα, ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ ἔγγραφα...

— Τότε πρέπει νὰ πᾶμε στὴ βιβλιοθήκη. ἔκαμε ζωηρὰ ἡ Λάμια, ἀλλάζοντας μὲ τὸ γιό της μιὰ γρήγορη ματιά. Ὅλ' αὐτὰ τὰ γραφίματα ἑ μακαρίτης τἄκανε κεῖ-μέσα. Θὰ ἰδῆτε τὸ γραφεῖο του, θὰ ψάξετε τὰ συρτάρια... Ἐδῶ εἶναι ἡ πόρτα, κύριε εἰρηνοδίκη.

Οἱ δυὸ μαυροφορεμένοι κύριοι πλησίασαν, εἶδαν πῶς οἱ σφραγῖδες ἤταν ἀπείραχτες κι' ἔβγαλαν τὶς κορδέλλες. Ἔπειτα ἄνοιξαν τὴν πόρτα καὶ μπῆκαν, ἀκολουθούμενοι πάντα ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια καὶ τὸν ὑπηρέτη.

Ἀμέσως ὁ Ριρής, ποὺ ἄμα εἶδε τοὺς ἄγνωστους ἐκείνους, εἶχε γλυστρήσει ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ συνόδευε ἀπὸ μακριὰ τὴ συντροφιά,—πλησίασε τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μείνει μισανοιχτὴ κι' ἔρριξε μέσα μιὰ ματιὰ γεμάτη περιέργεια.

Ἤταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τολμοῦσε νὰ περιεργασθῇ ἔτσι τὴ βιβλιοθήκη τοῦ παπποῦ, δωμάτιο ἀπαγορευμένο πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Ὁ εἰρηνοδίκης δὲν ἔψαξε πολύ. Μπροστὰ μπροστά, σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου, εἶδ' ἕνα μεγάλο φάκελλο κλεισμένο μὲ κόκκινες σφραγῖδες. Καὶ φώναξ' εὐθύς:

— Ἄ, νά ἡ διαθήκη!

Στὰ πρόσωπα τῶν δυὸ ὑπηρετῶν ζωγραφίστηκε μιὰ ζωηρότατη συγκίνηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Ἡ διαθήκη τοῦ παππποῦ.

Ὁ Εἰρηνοδίκης κοίταξε τὸ μεγάλο πεντασφράγιστο φάκελλο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, καὶ πρῶτα-πρῶτα διάβασε τὴν ἐπιγραφή του:

«Ἡ διαθήκη μου, νἀναιχθῇ ἀπὸ τὸν κ. Εἰρηνοδίκη».

— Ὡραῖα! εἶπε ὕστερα. Αὐτὸ ἁπλοποιεῖ τὰ πράγματα. Σύμφωνα μὲ τὴ θέλησή τοῦ διαθέτη, ἀνοίγω καὶ διαβάζω τὴ διαθήκη του. Κοιτάξτε, κύριε γραμματέα, οἱ σφραγῖδες εἶναι ἀνέπαφες...

— Μάλιστα, κύριε εἰρηνοδίκη.

— Γράψτε το.

Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ διατύπωση, ἄνοιξε μ' ἕνα χαρτοκοπτήρα τὸ φάκελλο, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα φύλλο χαρτοσημασμένο, τὸ ξεδίπλωσε κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ ἀπὸ μέσα του.

Ἡ Λάμια κι' ὁ Ἀσφαλαχτὸς κοίταζαν μὲ φανερὴ ἀγωνία πότε τὸ χαρτὶ καὶ πότε τὸν εἰρηνοδίκη, σὰ νἄθελαν νὰ μαντέψουν τὴν ἐντύπωσή του ἀπὸ τὸ διάβασμα. Κι' ἀπὸ τὴ μισανοιχτὴ πόρτα, ὁ μικρὸς Ἀντρέας παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ φοβισμένα.

Προαισθανόταν πῶς θὰ γινόταν λόγος καὶ γι' αὐτόν;

Ὁ Εἰρηνοδίκης εἶχε τελειώσει τὸ διάβασμα. Κατέβασε τὸ χαρτὶ καὶ κοίταζε τώρα τὴν ὑπηρέτρια καὶ τὸν ὑπηρέτη.

Ἀμέσως ὁ Ριρής, ποὺ ἄμα εἶδε τοὺς ἄγνωστους ἐκείνους, εἶχε γλυστρήσει ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ συνόδευε ἀπὸ μακριὰ τὴ συντροφιά,—πλησίασε τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μείνει μισανοιχτὴ κι' ἔρριξε μέσα μιὰ ματιὰ γεμάτη περιέργεια.

Ἤταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τολμοῦσε νὰ περιεργασθῇ ἔτσι τὴ βιβλιοθήκη τοῦ παπππο

πίζει καὶ τὰ μάτια της ποὺ ἦταν ὅμως τέλεια στεγνά. Δὲ θὰ μετανοιώσῃ ποτὲ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη του σὲ μᾶς! Μπορεῖ νὰ ἀναπαύεται ἥσυχος.

Ὁ εἰρηνοδίκης κούνησε λίγο τὸ κεφάλι του, μὰ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς πῶς αὐτὸ ἦταν ἐπιδοκιμασία. Ἀπεναντίας ἴσως ἄλλα νὰ εἶχε στὸ νοῦ του καί, βλέποντας τὰ παίσια πρόσωπα τῆς χωριάτισσας ἐκείνης καὶ τοῦ γιοῦ της, νἀβρισκε ὑπερβολικὴ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔδειχνε σ' αὐτούς, μὲ τὴ διαθήκη του, ὁ γέρο Λοράντ... Ὤ ναί, δὲν τοῦ φαινόνταν καθόλου καλοὶ ἄνθρωποι κι' ἀποροῦσε πολὺ πῶς τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα τοῦ μακαρίτη, νὰ τοὺς ἀναθέσῃ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ ἐγγονοῦ του!

Ὡστόσο ἡ ἄπληστία τῆς γριᾶς ἀνυπομονοῦσε. Ἤθελε τώρα νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ εἰρηνοδίκη τί ἀκριβῶς ἔλεγε ἡ διαθήκη, ὥς ποῦ ἔφθαναν τὰ δικαιώματά της. Κι' ἀκράτητη, ρώτησε:

— Λοιπόν, κύριε εἰρηνοδίκη μου, ἐμεῖς, σὰ νὰ λέμε, εἴμαστε τώρα οἱ νοικοκυραῖοι ἐδῶ-μέσα;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΛΟΙ ΖΩΟΦΙΛΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ γιὰ τὸ Κυνοκομεῖο ποὺ ἵδρυσε ἡ Ἑταιρεία τῆς Προστασίας τῶν Ζώων, καὶ σᾶς διηγήθηκα πῶς περιμαζεύει ἀπὸ τοὺς δρόμους ὅσα σκυλιὰ γυρίζουν χωρὶς ἀφέντη καὶ χωρὶς φίμωτρο, εἴτε συστηματικὰ ἀλητόσκυλα, καθαυτὸ ἀδέσποτα, εἴτε συμπτωματικὰ καὶ τύχαια. Γιατὶ συμβαίνει καμμιὰ φορὰ καὶ τὸ πιὸ κανακεμένο, τὸ πιὸ ἀγαπημένο σκυλάκι νὰ ξεφύγῃ τὴ φύλαξη καὶ νὰ πάρῃ τοὺς δρόμους, σὰν ἕνα ζωηρό, ἀνήσυχο καὶ περίεργο παιδάκι. Ἂν τύχῃ λοιπὸν νὰ τὸ ἀπαντήσῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἑταιρείας μὲ τὸ αὐτοκίνητο, θὰ τὸ τσακώσῃ κι' αὐτὸ καὶ θὰ τὸ ρίξῃ μαζὶ μὲ τἄλλα. Στὸ μεταξύ, τἀφεντικά του θὰ τὸ γυρεύουν ἀλαλιασμένα καὶ δὲ θὰ τὸ βρίσκουν πουθενά. Τί ἔγινε; μὴν τὄκλεψαν; μὴν τὸ πλάκωσε κανένα αὐτοκίνητο; ἢ μὴν τὸ πῆρε... ὁ μπόγιας; (γιατὶ ἂν τὸ πρᾶγμα καταγγήθηκε, ἡ λέξη ὅμως μένει). Αὐτὸ τοὺς φαίνεται τὸ πιθανώτερο καὶ τὸ εὐνοϊκώτερο. Καὶ πηγαίνοντας στὸ Κυνοκομεῖο, βρίσκουν ζωντανὸ — τί χαρά! — τὸ χαμένο ζῶο, πληρώνουν τὸ δικαίωμα ἢ τὸ πρόστιμο — ὅσα-ὅσα θὰ πλήρωναν γιὰ τἀγαπημένο! — καὶ τὸ παίρνουν θριαμβευτικά.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ προστίματα, ἕνα μέρος παίρνει γιὰ τὸν κόπο του ὁ μπόγιας· (ἄς τὸν λέμε κι' ἐμεῖς ἔτσι, δὲν πειράζει.) Ἡ καλύτερα, γιὰ κάθε σκυλὶ ποὺ βάζει στὸ χέρι, — δηλαδὴ σταὐτοκίνητό του, — ἔχει μιὰ ὡρισμένη ἀμοιβή: τόσο τὸ κεφάλι. Φυσικὰ λοιπὸν τὸ συμφέρο του εἶναι νὰ πιάνῃ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερα σκυλιὰ καθεμέρα. Κι' ἐπειδή, καθὼς ξέρετε, τὸ ὁλικὸ συμφέρο εἶναι πολὺ σπουδαῖο κίνητρο, ὁ φτωχὸς ὁ μπόγιας σπρώχνει τὸ ζῆλο του ὡς τὴν κατάχρηση καὶ τὴν ὑπερβασία. Πιάνει δηλαδὴ καὶ σκυλιά, ποὺ κανένας λόγος δὲν ὑπῆρχε νὰ πιαστοῦν. Ξεμύτισε μόλις ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα σκυλάκι; Ὁ μπόγιας τἀρπάζει. Πῆδησε στὴ μάντρα τῆς αὐλῆς του, γιὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει ἔξω; Ὁ μπόγιας τὸ γραπώνει. Καὶ συχνὰ γίνονται ἔτσι ἐπεισόδια, σκηνὲς καί... βαρβαρότητες. Γιατὶ τἀφεντικὰ τοῦ πιασμένου σκυλιοῦ, ἀκούγοντας τὶς σπαραχτικὲς κραυγές του, τρέχουν, πετιοῦνται καὶ θέλουν νὰ πάρουν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μπόγια τὸ ζῶο. Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ κεφαλιάτικο, ἐπιμένει νὰ τὸ κουβαλήσῃ στὸ Κυνοκομεῖο... διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐπιμένουν καὶ τἀφεντικά, μαζεύεται κόσμος, τὰ παιδιὰ κλαῖνε, ἐπεμβαίνουν οἱ γείτονες, Σωστὸς καυγάς. Καὶ πότε — ἀλλὰ σπάνια — νικοῦν τἀφεντικὰ καὶ κρατοῦν τὸ σκυλί, καὶ πότε νικᾷ ὁ μπόγιας καὶ τοὺς τὸ παίρνει.

Ἀλλ' αὐτὸ βέβαια εἶναι ἀδικο, κι' ἄτοπο. Ἡ Ἑταιρεία ποὺ προστατεύει τὰ ζῶα, φαίνεται ἔτσι πὼς κι' αὐτή, ἀκόμα τὰ βασανίζει. Μὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους μαζί τους. Γιατὶ μικρὸ βασανιστήριο, μικρὴ ταλαιπωρία εἶναι, καὶ γιὰ τὰ καϊμένα τὰ σκυλιὰ καὶ γιὰ τἀφεντικά τους, αὐτὴ ἡ ἁρπαγὴ στὰ καλα-καθούμενα, αὐτὸς ὁ σκληρὸς καὶ βάναυσος χωρισμός, αὐτὸ τὸ χωρὶς λόγο κουβάλημα στὸ Κυνοκομεῖο, ὅπου τἀφεντικὰ ὑποχρεώνουνται νὰ πληρώσουν, ἐνῶ ἴσως ἔπρεπε νἀποζημιωθοῦν γιὰ τήν... ψυχικὴ ὀδύνη; Ναί, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ κι' ἡ Ἑταιρεία; Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι παντοῦ παροῦσα, γιὰ νὰ προλαβαίνῃ τὶς καταχρήσεις καὶ τὶς ὑπερβασίες τῶν ὑπαλλήλων της; Καὶ ποῦ νὰ βρίσκῃ πάντα τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς τίμιους, γιὰ νὰ τοὺς βάζῃ σ' αὐτὴ τὴ «λεπτὴ» ἐργασία; Ἕνας μόνο τρόπος ὑπάρχει: Νὰ εἶναι ζωόφιλοι οἱ πολῖτες, νὰ ἐπεμβαίνουν πιὸ δραστήρια σ' αὐτὲς τὶς σκηνὲς καὶ γ' ἀναγκάζουν τὸ μπόγια νὰ ὑποχωρῇ ἀμέσως. Μιά, δυό, θὰ ἰδῇ κι' αὐτὸς πὼς οἱ ζωόφιλοι στὸν κόσμο εἶναι πολλοί, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί τους, καὶ θὰ περιορισθῇ πιὰ στὸ καθῆκον του, θὰ πιάνῃ μόνο τἀδέσποτα καὶ τὰ ἐπικίνδυνα.

Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα κι' ἡ Ἑταιρεία θέλει νἄχῃ πολλὰ μέλη. Γι' αὐτὸ ἵδρυσε καὶ Παιδικὸ Τμῆμα. Καὶ τὸ κυριώτερο καθῆκον τῶν παιδιῶν, ποὺ ἀνήκουν στὴν Ἑταιρεία, εἶναι νὰ προστατεύουν τὰ ζῶα ποὺ ἀδικοῦνται μπροστὰ στὰ μάτια τους, νὰ ἐπεμβαίνουν ὅταν κανένας σκληρὸς τὰ βασανίζῃ, καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ ζητοῦν τὴ βοήθεια τῆς Ἀστυνομίας γιὰ νὰ τὰ γλυτώνουν ἀπ' τὰ χέρια του. Θυμοῦμαι πὼς αὐτὰ ὅλα σᾶς τὰ εἶπα ὅταν ἱδρύθηκε τὸ Παιδικὸ Τμῆμα τῆς Ἑταιρείας. Καὶ νὰ πῶς καὶ σεῖς, τὰ παιδιά, εἶστε οἱ ἁρμόδιοι, κι' ἴσως οἱ πιὸ ἁρμόδιοι, νὰ γλυτώνετε τὰ σκυλάκια ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μπόγια, ὅταν τὰ πιάνῃ παρανόμως. Τὸ Σῆμα τῆς Ἑταιρείας σᾶς δίνει καὶ τὸ καθῆκον καὶ τὸ δικαίωμα. Θὰ πῆτε: δὲν τὄχουμε ὅλοι. Μὰ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ τὸ ἀποχτήσουν κι' ὅσοι δὲν τὸ ἔχουν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

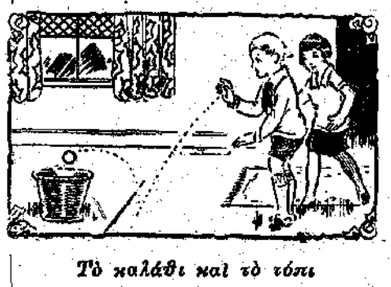

Τὸ καλάθι καὶ τὸ τόπι

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ παίζεται μ' ἕνα κοινὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων καὶ μὲ μιὰ μπάλλα. Σὲ εἴκοσι δάχτυλα σχεδὸν ἀπόσταση ἀπὸ τὸ καλάθι, χαράζετε μὲ τὴν κιμωλία μιὰ ἴσια γραμμή. Σὲ ὡρισμένη ἀπόσταση — 2-3 μέτρα — ἀπ' αὐτὴ τὴ γραμμή, κάθε παίκτης ρίχνει τὴ μπάλα οὔτως ὥστε νὰ πηδήσῃ πρίν ἢ τὸ πολὺ πάνω στὴ γραμμή, καὶ νὰ πέσῃ στὸ καλάθι: ἔχει τότε ἕνα βαθμό· ἂν πηδήσῃ κτυπώντας πέρ' ἀπὸ τὴ γραμμή, ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι παίκτες κερδίζουν ἀπὸ ἕνα βαθμό· τὸ ἴδιο γίνεται ἂν ἡ μπάλλα δὲν πέσει στὸ καλάθι.

Κάθε παίκτης παίζει κατὰ σειρὰ ἀπὸ ἕξη φορές· ὅποιος φθάσει πρῶτος τοὺς 72 βαθμοὺς κερδίζει τὴν παρτίδα.

ΠΙΚΜΑΝ

ΣΕΑΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κόκκινη κλωστὴ δεμένη
στὴν ἀνέμη τυλιγμένη,
δός της μιὰ γιὰ νὰ γυρίσῃ
παραμύθι ν' ἀρχινήσῃ.

Ἔτσι ἄρχισ' ἡ γριούλα στὰ μικρά της [ἐγγονάκια
τὸ καινούργιο παραμύθι
τοῦ Κουκῆ καὶ τοῦ Ρεβύθη:
Στὸ νησί μας μιὰ ἡμέρα ἐφανῆκαν δυὸ [παιδάκια
ὀρφανὰ δυστυχισμένα
ἀπὸ μακρυὰ φερμένα.

Τὰ λυπήθηκε ὁ κόσμος κι' ἔτρεξε νὰ [τ' ἀγκαλιάσῃ
καὶ βοήθεια νὰ τοὺς δώσῃ
ἀπ' τὴν πεῖνα νὰ τὰ σώσῃ.
Μὰ περήφανα ἐκεῖνα δὲν δεχθῆκαν νὰ [περάσῃ
ἀπ' τὸ νοῦ μας πῶς πεινᾶνε
κι' εἶπαν πὼς δουλειὰ ζητᾶνε

Τὰ ἐπῆραν στὰ περβόλια μέσ' σὲ κρί- [νους καὶ ζουμπούλια
καὶ πλαγιάζανε τὸ βράδυ
στὴν καλύβα, στὸ σκοτάδι·
Μὰ ὁ κόσμος τ' ἀγαποῦσε καὶ σὰν ἤ- [τανε μικρούλια
τὰ φωνάζανε τὰ πλήθη:
τὸ Κουκὶ καὶ τὸ Ρεβύθι.

Ἤλθε ὅμως καὶ χειμώνας, χιόνι ἄγριο [σκεπάζει
τὸ νησί. Βοριᾶς μουγκρίζει
τὴν καλύβα τὴν γκρεμίζει.
Τὸ πρωὶ ὁ κόσμος τρέχει τὰ παιδάκια [ἀγκαλιάζει
μά... τὰ βρῆκαν παγωμένα:
ἦταν ὧρες πεθαμένα!..

Τὰ ἐπῆραν καὶ τὰ θάψαν καὶ τὰ δυὸ [ἀγκαλιασμένα
κι' ἡ ψυχή τους ἀνεβαίνει
στὰ οὐράνια λυπημένη.
Τὴ μαννούλα τους γιὰ νἄβρουν τ' ἀ- [μοιρα δυστυχισμένα
Ἄλλο τί νὰ πῶ, παιδιά μου... ζῆστε [σεῖς εὐτυχισμένα.
Τοῦ Κουκῆ καὶ τοῦ Ρεβύθη
τέλειωσε τὸ παραμύθι.

Μπουμπουλίνα

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Λουλούδι! Εἶναι τὸ πιὸ ὄμορφο τῆς φύσης τὸ στολίδι. Εἶναι τὸ πιὸ ἁγνό, τὸ πιὸ ὡραῖο πλάσμα στὴ γῆ, εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνει τὴ φύση νὰ φαίνεται χαρούμενη, κι' εἶναι αὐτὸ ποὺ δίνει τὴ χαρὰ σ' ὅλες τὶς ψυχές, κάνει μιὰ μεγάλη λύπη πιὸ μαλακή. Ποιὰ χαρὰ ἐκδηλώνεται χωρὶς τὰ λουλούδια, καὶ ποιὰ λύπη δὲν τἄχει κοντά της αὐτά!

Μιὰ ψυχὴ χαρούμενη θέλει κοντά της τὰ λουλούδια, γιὰ νὰ τῆς δώσουν μιὰ χαρὰ ἀκόμη πιὸ μεγάλη. Ἡ θέα τους κι' ἡ εὐωδία τους δίνουν στὴ χαρὰ ἕνα ἀλλοιώτικο θέλγητρο, τὴν κάνουν πιὸ γλυκειά.

Μιὰ ψυχὴ λυπημένη θέλει κοντά της τὰ λουλούδια. Εἶναι σὰν ἕνας φίλος παρήγορος, ποὺ κάνει τὴ λύπη πιὸ μαλακή, τὴν κάνει πιὸ ὑποφερτή.

Εἶν' ἕνας φίλος ἄγνός, ποὺ ἀκούραστα χαρίζει τὴ συντροφιά του σὲ μιὰ πονεμένη ψυχή.

Κι' ἡ φύση χαίρεται ὅταν εἶναι γεμάτοι ἀπὸ λουλούδια οἱ ἀγροί της, ὅταν αὐτὰ μοιάζουν σὰν κέντημα πάνω στὸ καταπράσινο ἀνοιξιάτικο στρωσίδι, κέντημα φτιαγμένο μὲ τόσα ὄμορφα χρώματα, χρώματα ἁμίμητα, χρώματα ἁγνά, καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὴ γλυκειά τους εὐωδία.

Εἶναι τὰ πιὸ ὄμορφα δημιουργήματα· κάθε λουλούδι εἶναι κι' ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα. Γι' αὐτὸ κατορθώνουν καὶ συγκινοῦν ὅλες τὶς ψυχές, γι' αὐτὸ ἔχουν πάρει τὴν ἀγάπη ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Πόσες γιορτὲς δὲν γίνονται γι' αὐτά. Πόσους στίχους δὲν ἔβγαλαν οἱ ποιηταὶ ἀπ' τὴν καρδιά τους, καὶ πόσα λόγια δὲν βγαίνουν ἀπὸ κάθε ψυχή, κι' ὑψώνονται ὅλα μαζὶ σὰν ἕνας ὕμνος γιὰ τὰ λουλούδια.

Καὶ μ' αὐτὰ ποὺ εἶν' ἁγνά, ποὺ εἶν' ὡραῖα, παρομοιάζουμε μιὰ ἀθῶα, τρυφερὴ ψυχούλα, ἕνα ὄμορφο πρόσωπο, παρομοιάζουμε τὴ νιόπη μὲ λουλούδια, γιατὶ χαρούμενη εἶναι κι' αὐτή.

Λουλούδια, ποιὸς μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴν ὀμορφιά σας καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴν τρέφῃ ἀγάπη γιὰ σᾶς; Σεῖς ποὺ γεμίζετε χαρὰ τὴν κάθε ψυχή, σεῖς ποὺ κάνετε τὴ φύση τόσο ὄμορφη, σεῖς τὸ καλύτερό της στολίδι ποὺ τὴν κάνει νὰ φαίνεται χαρούμενη καὶ γελαστή...

Λουλούδια, σὰν τί πιὸ ὄμορφο, ἁγνὸ κι' ἀγαπημένο!..

Παγασαία

Η ΡΟΔΗ ΚΑΙ ΤΑ ΡΟΔΑ

Δυὸ καταγάλανα μάτια, ὁλόξανθα δακτυλιδένια μαλλιά, ρόδινα μάγουλα σὰ ροδοπέταλλα, γλυκύτατο στοματάκι πάντα γελαστό, ἀνοιγμένο σὲ μιὰ σειρὰ μαργαριτάρια καὶ γενικὰ ἕνα λεπτὸ χαριτωμένο κοριτσάκι: ἡ Ρόδη. Κάθεται μόνη της στὸ ντιβάνι τῆς τραπεζαρίας καὶ μὲ τὸ μεγάλο δάκτυλο στὸ στόμα — συνήθεια ποὺ ἡ μαμμά της μ' ὅλες της τὶς φωνὲς δὲν κατόρθωσε νὰ τὴν κόψῃ — σκέπτεται. Τὰ μάτια της πεισματάρικα εἶναι καρφωμένα σὲ μερικὰ ρὸζ τριαντάφυλλα ποὺ φαντάζουν στὸ κρυστάλλινο ἀνθογυάλι.

— Ἔχουν τριάντα φύλλα, γι' αὐτό, εἶχε πεῖ ἡ μαμμά ὅταν ἡ Ρόδη ρώτησε γιατὶ ἔχουν αὐτὸ τ' ὄνομα.

Καὶ τώρα αὐτὸ σκέπτεται. Τὸ μικρό της μυαλουδάκι ποὺ μαθαίνει τὸ ἄλφα, βῆτα τῆς κρώτης μεγάλης δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ ὅτι ὅλα τὰ ρόδα ποὺ ὑπάρχουν στὴ γῆ, ἔχουν τριάντα φύλλα.

— Μὰ νὰ ἔχουν ἄραγε;.. Νά, τί τὴν βασανίζει. Ρωτᾶ τὸν ἑαυτό της μ' αὐτὸς εἶναι ἀνίκανος νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Ἐπίμονα ρωτᾶ μὲ τὰ μάτια της τὰ ρόδα μ' αὐτὰ γέρνουν λιγωμένα ἀπ' τὴ γλύκα τοῦ μαγιάτικου δειλινοῦ ποὺ τοὺς τὴ φέρνει τ' ἀλαφρὸ ἀεράκι γλυστρώντας ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, καὶ δὲν τῆς ἀπαντοῦν, οὔτε κἄν τὴν προσέχουν. Μὰ ἡ Ρόδη δὲν συνηθίζει νἀφήνῃ τὰ ζητήματα ποὺ τὴν ἀπασχολοῦν — κι' εἶναι τόσο σοβαρά! — ἄλυτα. Θὰ τὸ βρῇ, δὲ γίνεται. Κ' ἔξαφνα τῆς ἔρχεται μιὰ ἔμπνευση. Σηκώνεται, παίρνει μὲ γοργὴ κίνηση τὰ τριαντάφυλλα ἀπ' τἀνθογυάλι, κ' ἀκουμπᾷ πάλι, πάντα γοήγορα, στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ. Ἄ, εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη, γι' αὐτὸ λάμπουν τὰ μάτια της, σὰν οὐρανὸς ποὺ τὰν φωτίζει ἡ λαμπερὸς ἥλιος.

Τὰ πρώτο πέταλλο ἔπεσε στὸ ντιβάνι κι' ὕστερα τὸ δεύτερο, τὰ τρίτο... Καὶ τὸ κόκκινο στοματάκι ἀνοιγοκλείνει μετρώντας: Ἕνα, δύο, τρία. Τὴν ξέρει καλὰ τὴν ἀριθμητική, κι' εἶναι σίγουρη πὼς δὲν κάνει λάθος.

— Τριάντα! φωνάζει ἔξαφνα θριαμβευτικά. Μὰ δὲ φτάνει μόνο ἕνα. Παίρνει καὶ τὸ δεύτερο κι' ὕστερα καὶ τἄλλα κι' ἀκούραστα μετρᾶ. μετρᾶ...

Τὸ τελευταῖο πέταλλο τοῦ τελευταίου ρόδου ἔπεσε στὸ σωρὸ τῶν ἄλλων κι' ἡ Ρόδη κοκκινισμένη ἀπ' τὴν πολλὴ δουλειὰ ἀναστέναξε ἱκανοποιημένη. Ὅλα εἶχαν τριάντα πέταλλα. Τί τὴν ἔνοιαζε τώρα, ἂν γέμισε τὸν τόπο ροδοπέταλλα, κι' ἀκόμη τί τὴν ἔνοιαζε ἂν στέρησε ἀπ' τὰ λουλούδια τὴ ζωή τους στὴ γλυκύτερή της ὥρα. Φτάνει ποὺ αὐτή, ποὺ ἔμοιαζε ἡ ἴδια ἕνα ρόδο ἀνάμεσα στὸ ρόδινο σωρό, ἔλυσε τὸ ζήτημά της.

Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΡΗΓΑΔΕΣ ΚΑΙ ΝΤΑΜΕΣ

Ὁ βασιλιὰς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκος ΙΕ', ἦταν μανιώδης χαρτοπαίκτης, ἀλλὰ τοῦ ἄρεσε κάποτε νά... «διορθώνῃ» τὴν τύχη τοῦ στὰ χαρτιά, ὅταν δὲν ἦταν τόσο εὐνοϊκή, ὅσο ἐπιθυμοῦσε

Μιὰ φορά, ποὺ ἔπαιζε μὲ μιὰ κυρία τῆς Αὐλῆς, φώναξε γιὰ νὰ τὴν μπερδέψῃ:

— Ἔχω τέσσερις ρηγάδες!

Ἡ κυρία κρατοῦσε ἤδη τὸν ἕνα ρῆγα στὰ χέρια της καὶ κατάλαβε τὴν πονηριὰ τοῦ βασιλιά. Βρέθηκε ὅμως σὲ ἀμηχανία, μὴ ξέροντας μὲ ποιὸν τρόπο νὰ τοῦ δείξῃ πὼς μυρίστηκε τὴν ψευτιά του. Στὸ τέλος φώναξε:

— Ἔχω τέσσερις ντάμες!

— Ἀδύνατον, ἔκαμε ἔκπληκτος, ὁ Λουδοβίκος, γιατὶ τὴ μιὰ ντάμα τὴν ἔχω ἐγώ.

— Ἐφ' ὅσον ἡ Μεγαλειότης σας, εἶπε χαμογελώντας ἡ ἐξυπνη κυρία, ἔκρινε σωστὸ νὰ λογαριάσῃ καὶ τὸν ἑαυτό της μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς ρηγάδες, ἔκριναι κι' ἐγὼ καλὸ νὰ λογαριάσω τὸν ἑαυτό μου μαζὶ μὲ τὶς τρεῖς ντάμες ποὺ κρατῶ.

Δόνα Κλάρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πατέρας: — Δὲν εἶσαι καθόλου ἐπιμελής, Πέτρο. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν ὁ πατέρας τοῦ Μίμη ποὺ εἶναι πρῶτος πάντα στὴν τάξη.

Πέτρος: — Δὲν πιστεύω νὰ ἤσουν περισσότερο εὐχαριστημένος.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ ὁ πατέρας τοῦ Μίμη ἔχει πεθάνει ἀπὸ πέρσυ!

Νικήτας Λέρτας

***

Ἡ μαμμά: — Ἂν ἔβρισκες, Σπύρο, ἕνα πεντόδραχμο τοῦ ἀδερφοῦ σου τοῦ Κώστα, θὰ τὸ κρατοῦσες;

Σπύρος: — Ἄ, ὄχι, μαμμά!

Ἡ μαμμά: — Ἀλλά, τί θἄκανες;

Σπύρος: — Θὰ τὄδινα... νὰ πάρω καραμέλλες.

Ἀτρόμητος Φοβητσιάρης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

(Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1931, φυλλ. 34)

Ἰδοὺ πρῶτα τὸ κείμενο ποὺ σᾶς ἔδωσα γιὰ νὰ τὸ στίξετε. Εἶναι ἀπὸ χρονογράφημα τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα ποὺ ψημίζεται γιὰ τὴν ἀκριβέστατη στίξη του.

"Ενας νέος, μεταφραστὴς λογοτεχνικῶν ἔργων, εἶχε φέρει, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, κάποια μετάφρασή του σ' ἕναν Ἀθηναῖο ἐκδότη.

Ὁ ἐκδότης, ἀφοῦ τοῦ μίλησε πρῶτα γιὰ τὴν κρίση ποὺ περνᾶ τὸ βιβλίο, καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ εἶχε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἔκδοση, τοῦ εἶπε :

—«Ἔπειτα . . . τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν διαβάζονται τώρα.»

—«Ποιὰ πράγματα ;» ρώτησε ὁ νέος μὲ τὰ χειρόγραφα.

—«Τὰ φιλολογικά.»

—«Καὶ τί διαβάζονται ;»

—«Ἄλλα ἔργα : φιλοσοφικά, κοινωνιολογικά . . . σοβαρὰ ἔργα τέλος πάντων. Ἂν μπορεῖτε νὰ μᾶς φέρετε τίποτε τέτοια, κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ.»

Καὶ ὁ νέος μεταφραστὴς ἔφυγε μὲ τὰ χειρόγραφά του, ἀποφασισμένος ἴσως νὰ ἐπιδοθῇ στὴ μετάφραση σοβαρῶν ἔργων.

Οἱ στίξεις αὐτὲς ἂν τὶς μετρήσετε—μαζὶ μὲ τοὺς παράγράφους - εἶναι ἐν ὅλῳ 47. Δὲν εἶναι ὅμως ὅλες ἀπαραίτητες. Τὰ εἰσαγωγικὰ ἰδίως μποροῦσαν νὰ λείψουν χωρὶς νὰ θεωρεῖται τὸ κείμενο λανθασμένο στὴ στίξη. Ἄλλωστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους δὲν ἔφτασε αὐτὸν τὸν σωστὸ ἀριθμὸ τῶν στίξεων, ἂν καὶ πολλοὶ εἶχαν περισσότερες, μὰ ἢ παραπανιστές, περιττὲς ἢ λανθασμένες. Οἱ περισσότεροι μάλιστα τὴν ἔπαθαν μ' ἐκεῖνο τὸ «ἔπειτα» ποὺ τὸ κολλοῦσαν στὴν παραπάνω φράση.

Ἀπὸ τὴν Μεγάλη Τάξη τὸ τέλειο σχεδὸν τὸ ἔφτασε ὁ *Νάρκισσος* μὲ 43 ὀρθὲς στίξεις. Αὐτὸς ὅμως εἶδεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, γιατὶ ἔχει πάρει Α' Βραβεῖο ἄλλοτε, καὶ τὸ βραβεῖο τὸ παίρνει ἡ *Νταΐζη* μὲ 35 ὀρθὲς στίξεις. Τὰ Β' Βραβεῖα τὰ παίρνουν ὁ *Ρόδης Οὐράνης* καὶ ἡ *Γλυκειὰ Πίκρα* μὲ 32 στίξεις καὶ τὰ τρία Γ' αὐτοὶ ποὺ βρῆκαν 31.

Στὴν Μικρὴ Τάξη οἱ ὀρθὲς στίξεις ἦταν πολὺ λιγώτερες. Ὡστόσο ὁ *Ἰάσων* κόντεψε νὰ φθάσῃ στὸ τέλειο, μὲ 41 στίξεις. Τὰ Β' Βραβεῖα δόθηκαν σ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν βρεῖ 31 καὶ τὰ Γ' σ' ὅσους βρῆκαν 30.

Οἱ Ἔπαινοι καὶ ἡ Εὔφημος Μνεία μοιράστηκαν ἀνάλογα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Νταΐζη* [20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ : *Νάρκισσος* [22Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ρόδης Οὐράνης* [18Ε].—*Γλυκειὰ Πίκρα* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Δικηγορίνα* [17Ε].— *Βάτραχος Νο 4* [15Ε].— *Ζουλέϊκα* [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον : Παλιά Ἀθήνα, Ροδάνθη, Ἀρχοντοκούλα, Χρυσαλλίς, Μύρα Συλβάνα, Λεπτούλα, Τρισκατάρατος, Φρίξος, Βάτραχος Νο 11, Λαμπαδίας, Βάτραχος Νο 34, Μῦρον τῆς Ἄνδρου, Περιπλοκάς, Δούλη Δωδεκάνησος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον : Ἥρως τοῦ Σουλίου, Αἴγλη, Θάλεια, Ἰζόλδη, Οὐράνιο Τόξο, Μικρομέγαλη, Δόνα Κλάρα, Νέλλη, Δροσοπηγή, Τίμος Φαεινός, Ἀστέρι τῆς Μαμμᾶς, Δανάη, Ἀνοιξιάτικη Βροχούλα, Γαλάτεια, Σπίθα, Οὐρανὸς τῆς Δόξης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον : Χωρὶς Φτερά, Πανελλήνιο Ὄνειρο, Σορέλλα Ντ' Ὄζια, Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, Ὀριέντα, Γλυκὸ Χαμόγελο, Πρίγκιψ τῶν Ὀνείρων, Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς, Ὠκεανίς, Ἐλαφίνα, Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς, Ἡρώ, Κινεζούλα, Λουλούδι τῆς Χαρᾶς, Δαναΐς, Ἐρεύνη, Πάνθεια Ἀβραδάτου, Ἱππότης τῶν Ρόδων, Ἐνταλβάϊς, Φοῖβος, Ρέμβη, Μαγνήτης, Ἔρση Δρόσου, Βιολέττα, Αἱματοβαμμένη Δόξα, Γαβρίας, Ἐρνάνης, Πασπουτίν, Ἰδανισμός, Ἱππότης Λόγγην.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [6Ε] εἰς ἕκαστον : Φωναϊτοπούλα, Μαρουσιώτισσα Ἀνεμώνη, Πέτρος Ριονσαί, Ἀμαρυλλίς, Νύμφη τοῦ Ἰονίου, Κόκκινη Σκιά, Κεφαλλωνίτης, Χρυσοσάνδαλος Αὐγή, Λούλα, Κυρὰ Φροσύνη, Τζίνα, Μυροβόλος Ἄνδρος, Ναυτάκι τοῦ Θερμαϊκοῦ, Χρύσανθος Τριλίβας.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἰάσων* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Θρύλος Θαλασσινὸς* [18Ε].—*Ἀγνούλα* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἄννα Ἰωαννίδου* [16Ε]. — *Ζήνων Δ. Πουλάκης* [15Ε].—*Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ* [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον : Ἀγγελούδι, Χαραυγή, Σκανδαλάκι, Τάκης Καρτάλος, Πινέλο τοῦ Ραφαήλ, Μυοσωτίς, Αὐσόχαρτο, Ἀγνή, Φεμινίστρια, Μαγεμμένο Δοξάρι, Τάκης Χουρδάκης, Ἀκράτητο Γέλιο, Γαλανομάτα, Ἀνυπόταχτος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον : Θουκυδίδης, Βάσιγκτων, Ἀστέριος Καββατζῆς, Χρυσοπηγή, Ναΐς, Δροσερὸ Μελτέμι, Ἀντώνιος Ι. Κόσσυβας, Φάουστ, Βεδουίνος, Μπέλλα Κούκλα, Μαρῖνος Βέγιας, Θούριος τοῦ Ρήγα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον : Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Γαρδένια, Τάκης Τσίκος, Χρυσοθήρας, Θούριος, Νικηφόρος Οὐρανός, Εὐαίσθητη Καρδούλα, Ζκαγκόηλ, Μπουριντάν, Κρινορόδινη, Σεμίραμις.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [6Ε] εἰς ἕκαστον : Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι, Σάκης Βουτυρᾶς, Μαρμαρωμένος Βασιλιάς, Εὐγενία Ι. Κατσίγρα, Λευκάτας, Μπουμπουλίνα, Γαλάζιος Κρίνος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 12 Ἰουλίου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. —Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση.

Οἱ πρῶτες ἕξη ἀπαντήσεις ποὺ βλέπετε παρακάτω, γράφτηκαν γιὰ τὸ προηγούμενο φυλλάδιο ἀλλὰ περίσσεψαν ἐλλείψει χώρου. Γι' αὐτὸ εἶναι καὶ κάπως ἐκτενέστερες ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἔχουν μαζεύθεῖ, βλέπετε, πάρα πολλὰ γράμματα κι' ἤταν ἀνάγκη σ' αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος, νὰπαντήσω ὅσο τὸ δυνατὸν συντομώτερα.

Περίεργο, *Ἀνθρωπε*, νὰ θέλῃς τόσο νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ μὴ βρίσκῃς τίποτα ! Μ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες δὲ διάβασες ἕνα βιβλίο, δὲν πῆγες πουθενά, δὲν εἶχες ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις ἀπό κάτι τί : — Μὰ νά ! διάβασες τὸ ποίημα τῆς *Κυρᾶς τῆς Θάλασσας* ποὺ σὲ συγκίνησε τόσο. Θὰ τῆς τὸ πῶ. Γι' ἀλληλογραφία ὅμως πρέπει νὰ τῆς τὸ πῇς ἐσύ μὲ Μ. Ἀγγελία, δίνοντάς της καὶ τὴ διεύθυνσή σου.

Σᾶς παρουσιάζω τὸ *Ἀνθισμένο Θυμάρι*. Ὅταν εἴδατε στὶς Ἐγκρίσεις αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο μ' ἕνα κ. στὸ πλάϊ, θὰ νομίσατε ἴσως πὼς εἶναι καμμιὰ καινούργια συνδρομήτρια ποὺ γράφτηκε μόλις ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξαμηνία. Νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι εἶναι μιὰ παλιά μου φίλη ποὺ μὲ παίρνει «ἀπὸ μπεμπέκα τεσσάρων χρονῶν» καὶ μόλις τώρα, μαθήτρια, τοῦ Γυμνασίου, «κατόρθωσε» νὰ μοῦ γράψῃ γιὰ πρώτη φορά ! Πῶς σᾶς φαίνεται ; Ἐμένα μ' ἐνθουσιάζει. Βλέπω μιὰν ἀγάπη συγκεντρωμένη καὶ συγκρατημένη ἀπὸ τόσα χρόνια, ποὺ τώρα ξεσπάζει. Καὶ ξεσπάζει σ' ἕνα πολὺ ὄμορφο γραμματάκι, ποὺ βέβαια θὰ τὸ διαβεχθοῦν καὶ ἄλλα πολλά . . .

Δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ στείλῃς, *Ἤφαιστε*, Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, γιατὶ πέρασε ἡ προθεσμία. Καὶ πάντα ἡ Συλλογὴ — αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς γιὰ τὸ μέλλον — πρέπει νὰχῃ 15 ὡς 20 Ἀσκήσεις. Οὔτε λιγώτερες ἐπιτρέπεται, οὔτε περισσότερες. Ναί, ὑπάρχει κι' ὁ τόμος τοῦ 1925, ὅπως κι' ὅλοι τῆς Β' Περιόδου. Κι' εἶναι ὅλοι ὡραῖοι !

Δὲν ἔχω κανένα παράπονο, *Γιούλη Ἄνθη* : νὰ μοῦ γράψῃς ὅταν μπορεῖς. Διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὸ *Νέο Ἀθηναϊκὸ*, γιὰ τὴν ἀπάντησή του στὴν 41η Κυριακή. Ὅσο γιὰ τὴν ἐρώτησῃ τῆς 42ας, αὐτὰ ποὺ λὲς θάχαν τόπο ἂν ζητοῦσα νὰ μοῦ πῆτε ποιὸ καὶ γιατὶ εἶναι τὸ ἀνώτερο ποίημα, τὸ ἀριστοὐργημα στὴ Νεοελληνικὴ Ποίηση. Ἀλλ' ἐγὼ σᾶς ρώτησα ἁπλῶς ποιὸ σᾶς ἀρέσει, ποιὸ σᾶς συγκινεῖ περισσότερο ἀπ' ὅσα ξέρετε καὶ θυμᾶστε. Ἄλλο πρᾶγμα, βλέπεις. Καί, γιὰ τὸ σκοπό μου, αὐτὸ χρειάζεται.

Βασίλισσα τοῦ Αἰθέρος, ἡ φίλη μας μοῦγραψε ἡ ἴδια τὸ δυστύχημά της καὶ τὴ συλλυπήθηκα. Τί φοβερό, ἀλήθεια ! . . Τὸ νέο μου μυθιστόρημα ἄρχισε βλέπεις καὶ μπορεῖς νὰ κρίνῃς. Ναί, ἀφοῦ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα τῶν περσινῶν Μ.Διαγωνισμῶν, θὰ προκηρύξω νέους γιὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ κατόπι τὸ Πένταθλο, ποὺ θάχῃ μεγαλύτερη προθεσμία.

Καλά, *Φύσρο τοῦ Λεβάντε* ἂν καταφέρῃς νὰ τὰ κάμῃς γιὰ δυὸ συνέχειες, στεῖλε το. Ἄλλ' ἀφοῦ μάθῃς γιὰ τὸ κομμάτι ποὺ μοῦ στέλνεις σήμερα. Δύσκολο τώρα νὰ ψάξω στὶς Συλλογές καὶ νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἄσκησή σου ἐκείνη. Ὄχι, τὸ εἶδος δὲν τὸ λαμβάνω ὑπ' ὄψει στὴ βαθμολογία. Ἐξεχωρίζω μόνο τὶς ὡραῖες στὸ εἶδος τους Ἀσκήσεις, ἀδιάφορο ἂν παλιὸ ἢ νέο, εὔκολο ἢ δύσκολο. Τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε : ἕνα ὡραῖο Ἐλλειποσύμφωνο — σπάνιο πρᾶγμα ! — ἀξίζει ὅσο κι' ἕνα ὡραῖο Αἴνιγμα, ποὺ εἶναι τὸ δυσκολώτερο εἶδος !

Ἰδοὺ λοιπὸν τί διαβάζω στὸ «Ἐθνικὸ Βῆμα» : Ἡ μικρὴ μας φίλη *Καίτη Ζήκου*, ποὺ μένει στὸ Σύδνεϋ τῆς Αὐστραλίας, πηγαίνει ἐκεῖ σὲ σχολεῖο αὐστραλιανό. Κι' ὄχι μόνο ἀρίστευσε στὶς ἐξετάσεις καὶ προβιβάστηκε μεταξὺ τῶν πρώτων στὴν Α' Γυμνασίου, ἀλλὰ καὶ στὴ σχολικὴ παράσταση αὐτὴ ἔπαιξε τὸν πρῶτο ρόλο — ἀγγλικὰ ἐννοεῖται — κι' ὅλοι ἐθαύμασαν πῶς μιὰ Ἑλληνοπούλα, ποὺ πρὸ δύο ἐτῶν ἀκόμα, ὅταν πῆγε στὸ Σύδνεϋ, δὲν ἤξερε λέξη ἀγγλική, κατάφερε νὰ πρωταγωνιστήσῃ. Ὅταν ἡ διευθύντρια τοῦ Σχολείου τὸ εἶπε αὐτό, τὸ αὐστραλιανὸ ἀκροατήριο ξέσπασε σὲ θερμότατα γιὰ τὴν Ἑλληνίδα χειροκροτήματα. Ἔτσι μιὰ Διαπλασοπούλα μὲ τιμᾷ καὶ στὴν Αὐστραλία!

Γιὰ τὸν ἀρραβῶνα τῆς μοῦ γράφει ἡ ἀγαπητή μας *Μιμόζα*. Ἔγινε δυὸ μέρες μετὰ τὴν τελευταία της ἐπίσκεψη στὸ γράφεῖο μου καὶ στὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ ὅταν ἔφευγε, τῆς εὐχήθηκε : «Νὰ μᾶς ξανάρθῃς ἀρραβωνιασμένη». Καὶ νά, ἡ εὐχὴ ἔπιασε ἀμέσως. Κι' ἐν' ἄλλο : τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της — εἶναι λοχαγὸς-κτηνίατρος καὶ ὑπηρετεῖ στὴν Ἀθήνα — τὸ ἔλαβε στὸν Πύργο μαζὶ μ' ἕνα φυλλάδιο μου. «Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φανταισθῇς — μοῦ γράφει — πόσο συγκινήθηκα μπροστὰ στὰ δυὸ αὐτὰ σύμβολα, τῆς ζωῆς ποὺ θάφῆσω καὶ τῆς ζωῆς ποὺ θὰ βρῶ». Καὶ γιὰ τὴν περιέργειά της, ἰδοὺ : τὴν εὐτυχισμένη εἴδηση μοῦ τὴν ἔγραψε πρώτη ἡ μητέρα τοῦ *Ἰάσωνος*.

Χαριτωμένο τὸ πρῶτο σου γραμματάκι, *Δαναΐς* ! Κρῖμα ποὺ μὲ στεροῦσες αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση δέκα χρόνια. Θὰ πῆς, τότε ποὺ πρωτόγινες συνδρομήτρια, δὲν θέλεις νὰ γράψῃς τόσο ὡραῖα . . . Πέρσυ ὅμως ; πρόπερσυ ; . . Νά, γιατὶ ἔχεις τὴν ὑποχρέωσή νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς τώρα . . . Εἶπα αὐτὰ ποὺ γράφεις στὸν κ. Φαίδωνα ποὺ ἐνθουσιάσθηκε. Μόνο γι' ἀλληλογραφία δὲν μπορῶ νὰ πῶ σὲ κανένα. Ἡ πρόταση πρέπει νὰ γίνῃ μὲ Μ. Ἀγγελία, μὲ διεύθυνση κτλ.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου, *Χωρὶς Φτερά*. Πές τῆς *Βρυσούλας* περαστικὰ καὶ τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν ἐπιτυχία της στὶς ἐξετάσεις μ' αὐτοὺς τοὺς διαλόγους ποὺ τοὺς εἶπε τόσο ὡραῖα.

Ὡραῖα μοῦ περιγράφεις, *Ραδόγελη*, τὰ δεκαήμερα βάσανά σας μὲ τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὸν «πανζουρλισμὸ» κατόπι ποὺ τελειώσατε. Καὶ τοῦ χρόνου, κι' εἰς ἀνώτερα.

Χαίρω, *Ἐρείκη*, ποὺ ἔγινες καλά. Ἐλάβα καὶ τὴ φωτογραφία. Θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς *Ναΐδος* στὸ μπακκαλαυρεά. Ἔτσι ἱκανοποιήθηκε γιὰ τοὺς τόσους της κόπους. Διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σας στὴ δ. Καρακάλου.

Μπράβα, *Χλόη*, ποὺ τὰ κατάφερες, ἀκόμη καὶ στὰ Μαθηματικὰ πού . . . δὲν τὰ χωνεύεις. Μὰ ἦταν δυνατό ; . . Εἶπα στὸν Ἀνανία ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὴν Κυριακή. Ἔστειλα 10 τετράδια.

Τὸ *Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς* μὲ παρακαλεῖ νὰ πῶ στὴ *Βασίλισσα τοῦ Δάσους*, ὅτι ἡ σύμπτωση τοῦ τίτλου τῶν κωμωδιῶν τους ἐξηγεῖται, ἀφοῦ προηγήθηκε σύμπτωση τοῦ θέματος. Ὁ ἀρχικὸς μάλιστα τίτλος τῆς δικῆς της ἦταν «Μελέτη μιᾶ φορᾶ» μὲ βάση τὸ κομμάτι της ἀκεῖνο ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ Σ. Σ. Σ. τοῦ 11ου φυλλαδίου. Ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς ὕστερα ἄλλαξε τὸν τίτλο καὶ τὸν ἔκαμε «Ἡ μαθητικὴ ὁμὰς συνεργάζεται». Αὐτὰ γιὰ νὰ ἀρθῇ κάθε παρεξήγησῃ. Συγχαίρει ἀκόμα τὴ *Β. τ. Α.* καὶ τὶς συνεργάτριές της γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς κωμωδίας τους.

Αὐτό, *Δίγεια*, μποροῦσες νὰ τὸκανες καὶ πρωτύτερα, ἀφοῦ μὲ γνωρίζεις ἕξη τώρα χρόνια, ἀλλά . . . κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Τώραῖο γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ. Κι' ἐγὼ εὐγνωμονῶ τὴν παλιά μου *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν* γιὰ τὴ γνωριμία σου.

Ρενέ, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι τἀποτελέσματα θὰ εἶναι ἱκανοποιητικά, ὡστόσο περιμένω νὰ μοῦ τὰ γράψῃς. Ὄχι, οἱ Σουρῆδες ποὺ ἐγνώρισες στὸ Ὠδεῖο, δὲν εἶναι παιδιὰ τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Γεώργιος Σουρῆς ἄφησε ἕνα γιό, τὸν κ. Κρίτωνα Σουρῆ, καὶ τέσσερες κόρες, Ἔλλη, Μυρτώ, Ἡρὼ καὶ Ἀλεξάνδρα, ὅλες τώρα παντρεμένες.

Εἶπα, *Χαραυγή*, στὸν Ἀνανία ὅτι ἡ «Κυριακή» σοῦ φάνηκε «θαυμασία, θεσπεσία, ἐξαισία καὶ ὅλα τὰ εἰς *σία*». Ὅσο γιὰ τὶς Διαπλασοπούλες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἐξακριβώσω τὸν ἀριθμό τους, πάντα ὅμως τῶν Ἀθηνῶν εἶναι περισσότερες.

Φαντάζομαι τὴ χαρά σου, *Βασίλισσα τοῦ Ἰονίου*, ποὺ πέρασε «ἡ ἑβδομὰς τῶν παθῶν», καὶ μάλιστα ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τὶς τέσσερες ποὺ ἀρίστευσαν. Ἔγκάρδια συγχαρητήρια. Θὰ πῶ στὴ δ. Καρακάλου ὅτι στὴ σχολικὴ σαῆ ἑορτὴ παίχθηκε καὶ τὸ «Γαλάζιο Πουλί» της μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

Γράμματα, γράμματα, γράμματα ! Μεγάλη γραμματοπλημμύρα, παιδιά μου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ χῶρος τελείωσε, σταματῶ ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : «Σούρουπο στὴν ἀκρογιαλιά» τῆς *Κ. Γ. Μ.* Ἔχει κάποια πρωτοτυπία, ἀλλὰ οἱ φράσεις του εἶναι πολὺ μεγάλες κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ἀποτελεῖ μιὰ καὶ μόνη παράγραφο ! Μαθαίνετε νὰ χωρίζετε τὶς φράσεις σας, παιδιά μου. — «Πατέρας» τοῦ *Π. Μ.* Ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεση πολὺ καλό, ἀλλὰ πόσο ἐπηρεασμένο ἀπὸ μερικὰ ὑπερρεαλιστικὰ κομμάτια ! Ἐπηρεασμένο τόσο, ὥστε καταντῷ νὰ εἶναι γεμάτο ἐκφράσεις ποὺ ξαφνιάζουν καὶ χτυποῦν ἄσχημα. Π. χ. «Τὸ κεφάλι του πέφτει μπρός, πάνω στὸ στῆθος του, παρασέρνοντας μαζί του καὶ τὸ πάνω μέρος τοῦ κορμοῦ μαζὶ μὲ τὸ λαιμό»! «Ἡ λάσση στὸ ἄγγιγμα τῆς σάρκας τοῦ μεταδίδει τὴν ἀηδία της» ! κ. τ. λ. — «Προσευχὴ» τοῦ *Λαγοῦ 2*. Εἶναι προσευχὴ χωρὶς νὰ εἶναι καὶ λογοτέχνημα γιὰ νὰ ὅπωσδήποτε καὶ νὰ διαβαστῇ κι' ἀπὸ ἄλλους. Ἀποστελεῖται ἀπὸ φράσεις κι' ἐπίθετα ποὺ βρίσκονται σ' ὅλα τὰ τροπάρια, βαλμένα τόνα δίπλα στ' ἄλλο χωρὶς καμμιὰ πρωτοτυπία. Ὕστερα ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα ποὺ ἔχουν γραφεῖ σ' αὐτὸ τὸ θέμα, τὸ εἶδος ἔγινε δυσκολώτατο. Πάντως συγχαίρω τὸν *Λαγὸ 2* γιὰ τὴν ἐμπνευσή του, ποὺ δείχνει ἀληθινὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα καὶ πρωτοτυπία στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος.

— «Τὰ μάτς στὸ μέλλον» τοῦ *Οὐρανίου-Τόξου*. Ἡ στιχουργία ἀμεμπτη ἀλλὰ τὸ θέμα ἔχει ἐντελῶς εἰδικὸ ἐνδιαφέρον. Λίγα παιδιὰ θὰ ξέρουν τί θὰ πῇ «ρέφερης» κι' ἀκόμη λιγώτερα θὰ παρακολουθοῦν στὶς ἐφημερίδες τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῶν ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων. ποὺ ἄλλωστε δὲν θἄθελα νὰ κινηθῇ τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ τοῦ πνευματικοῦ μας κύκλου ἀκόμη, σ' αὐτά . . . — Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. *Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.*

Νέα Ψευδώνυμα : Πτυχὴ Ἀριστοκράτις, κ. (ΠΣ). Θησεύς, ἀ. (ΦΑ). Μάτα Χάρι, κ. (ΕΚ). Ἀνθισμένη Γαζία, κ. (ΑΚ). Μαντὼ Μαυρογένους, κ. (ΑΣ). Γαργαντούας, ἀ. (ΙΙΙ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Βασιλέα τῶν Δασῶν* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου· γράφε μου·) *Ἀγνὸ Ἰδανικὸ* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· Ὀδηγὸν σοῦ ἔστειλα· ἐμπρός !) *Ἀετιδέα* («ἐθνικὰ» ὀνόματα ὀνομάζει ἡ Γραμματικὴ τὰ Ἕλλην, Ρωμαῖος, Πέρσης, Σκύθης κτλ. ὑπάρχει μάλιστα καὶ κανόνας, ὅτι τὰ εἰς *ης* ἐθνικὰ καθὼς καὶ τὰ σύνθετα κάνουν τὴν κλήτική εἰς *α* : Σκύθα, Πέρσα, γεωμέτρα κτλ. τὸ δὲ δεσπότης ἀνεβάζει καὶ τὸν τόνο καὶ κάνει δέσποτα· ἡ Γραμματική σας δὲν τὰ λέει αὐτά ;) *Αὐγούλαν* (τόμον ἔστειλα· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα·) *Σαπουνόφουσκαν* (στὸ ἐρχόμενο·) *Ἀτθίδα* (τὸ ἔλαβα, θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Μινόλαν* (φαντάζομαι τί ὡραῖα θὰ περνᾷς ἐκεῖ, ἐλπίζω ὅμως καὶ νὰ μὴ θυμᾶσαι· ἔστειλα 14 τετράδια·). *Ὀλόχαρην* (τί χαρά ! γράφε μου λοιπὸν τώρα ποὺ εἶσαι ἐλεύθερη· τὰ σέβη μου στὴ μαμμά·) *Κύκνον τοῦ Ἰονίου* (σὲ συγχαίρω· πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου, ἀφοῦ μάλιστα ἤσουν ἄρρωστος τὸ χειμῶνα δυὸ μῆνες· γράφε μου·) *Α. Μανασσάκιν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, σὲ συγχαίρω ποὺ βγῆκες ἀπ' τοὺς πρώτους καὶ χαίρω ποὺ τώρα θὰ γίνῃς «σωστὸ Διαπλασόπουλο»·) *Ἀνοιχτόκαρδην* (αὐτὸ ποὺ εἶχες γράψει πρῶτο· χάρηκα πάρα πολὺ ποὺ ἡ μαμμὰ καλυτερεύει·) *Χρυσόθεμην* (συγχαρητήρια γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμό· θὰ μοῦ γράψῃς λοιπὸν τώρα ; καθόλου «ἄθλια» τὰ γράμματά σου· ἀπεναντίας μεγάλα, μαῦρα, εὐανάγνωστα· μακάρι νὰ μοῦγραφαν ὅλοι ἔτσι !) *Τριπολιτσοτάκι* (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλα· σοῦ ἔστειλα καὶ Ὀδηγό· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Αὐγαρὶαν* (εἶναι δικαιολογημένη θὰ πῶ στὴν κ. Ζαφυροπούλου πόσο σὲ συγκίνησαν τὰ τελευταῖα διηγήματά της καὶ ἰδιαιτέρως τὸ «Μαζὶ μὲ τὸ Φεγγάρι»· ἔστειλα 4 τετράδια·) *Γιολάνταν* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· σοῦ ἔστειλα 10 τετράδια· γράφε μου·) *Λάμπρον Θερμὸν* (Ὀδηγὸν ἔστειλα· τώρα περιμένω ψευδώνυμο·) *Βεδουῖνον* (τί δικαιώματα ἔχουν οἱ Ἰσότιμοι τὸ λέγει καθαρὰ ὁ Ὀδηγός·) *Πανζουρλισμὸν* (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ·) *Λαγὸν Νο 2* (τὰ εἶπα τοῦ Ἀνανία καὶ χάρηκε πολύ· οἱ «Σκέψεις» πῆραν σειρά· οἱ λύσεις δεκτές·) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (δὲν πειράζει, μοῦ γράφεις τώρα συχνότερα· ποῦ νὰ θυμάμαι γιὰ τὸ Π. Πνεῦμα ! πῶς πῆγε ὁ περίπατος μὲ τὸ ποδήλατο ;) *Ἔλνταν*, *Ἄλκην Ἀγγέλου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Ἰουλίου* θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 260ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Σεπτεμβρίου.

446. *Λεξίγριφος*

Σ' ὁποια Μοῦσα ἂν ἕνα γράμμα
Καὶ τὴ μύτη σου κολλήσῃς,
Θὰ φανερωθῇ ἕνας ξένος
Γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήσῃς.

Ξαπεσμένη Λαίδη

447. *Συλλαβόγριφος*

Τὸ πρῶτο μου, εἶσαι σύ,
Τὸ δεύτερο νησί,
Καὶ στὸν ἀρχαῖο ναὸ
Μέσα βρίσκεις τὰ δυό.

Ντάλια

448. *Στοιχειόγριφος*

Ἀπ' τὰ ὀχτώ του τὰ στοιχεῖα
Κόψε του τὰ πρῶτα τρία,
Κι' αὐτοκράτορας ἀρχαῖος
Γίνεται θεὸς ρωμαῖος.

Ρασπουντίν

449. *Ἀναγραμματισμός*

Εἶμαι νησὶ ἑλληνικό·
Μ' ἂν τὴν οὐρό μου σβύσῃς
Καὶ μαναγραμματίσῃς,
Μὲ ὅπλο ἀρχαῖο φονικὸ
Τὸ χέρι σου θὰ ὁπλίσῃς.

Θαρραλέα Ἑλληνίς

450. *Δικτυωτὸν*

* * * * * * * = Εἶδος σπάθης
* * * *
* * * * * * * = Χωρίον τῆς Ἀττικῆς
* * * *
* * * * * * * = Θέλει θεραπείαν
* * * *
* * * * * * * = Δύο μαζὶ κάμνουν τὸ ἀντίθετον.—Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κυρὰ Φροσύνη

451. *Κρυπτογραφικὸν*

1 2 3 4 5 6 7 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 3 4 5 6 7 = Νῆσος.
3 6 7 6 7 = Κακὸν
4 5 6 7 6 7 = Μετεωρολογικὸν
5 6 4 6 3 = Ἄνθος
6 5 6 7 = Γεωγραφικὸς ὅρος
7 1 2 5 6 7 = Ἰχθύς

Πολυβώτης

452. *Ἐπιγραφή*

Π
Α Λ Ο
Ω Τ Ο Φ Ρ
Υ Ε Ν Ι Ε Ν Ο
Δ Α Ι Μ Ο Ν Ι
Ο Τ Ω Ρ Π Σ Α
Ν Υ Π Α Ρ
Ι Ε Χ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς

453. *Ἀκροστιχὶς Ποικιλωτάτη*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Γαλλίας, τὰ δὲ τρίτα γράμματα τῶν τεσσάρων πρώτων, μετὰ τοῦ τελικοῦ τῆς πέμπτης, ἔγκλημα. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ποτελέσουν τὸ ἔγκλημα, τὰ ὑπομένοντα ἀποτελοῦν ἄλλες πέντε λέξεις:

1, Μετεωρολογικόν· 2, Ἐπίθετον σημαῖνον ἄφορον, μὴ γόνιμον· 3, Ἀνθρωπάριον· 4, Περίφημος ἀρχαία πόλις ἁλωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· 5, Γενναῖος, παλληκαρᾶς.

Μηλολόνθη

454. *Φωνηεντόλιπον*

γλσσ - πτσ - μλ - κκτσ

Γεώργιος Ι. Ἀραχωβίτης

455. *Γρίφος*

τὶς τὶς τ τὶ τὶ
τὶς τὶς τ τ τὶ τὶ τὶ τὶ τὶ
π κ' 3 κ' τὶ τὶ τὶ τὶ χάνε
τὶς τὶς τ τ τὶ τὶ τὶ
τὶς τ τὶ τὶ

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

239. Εἰλείθυια (ὕλη, θεία). — 240. Οὐκρανία - Οὐκρανός, Οὐρανία - Οὐρανός. —241. Λέμβος-Λέσβος.— 242. Κάπρος-καρπός.—243. ***Μή μου ἅπτου ἀθυμῶν.*** (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ δύο στήλας ἐκ τῶν ἄνω.)—244. Τὸ Α: Λυσίας, Ὄλυμπος, ΓοΛγοθᾶς, κοχΛίας, Ἱππολύτη, ἸσαβέΛλα.)—246. ΚΑΛΧΑΣ (Κακός, Ἄσχημος, Λογικός, Χαρούμενος, Ἀνιάτος, Σαφήνεια).— 247. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.— 248. ***Εἶμαι ἀκόμη μαθήτρια*** (η μὲ α κώμη, μά, θι τρία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὸ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναπαράιτητη.

[ΑΒ'—339]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτες, μὲ ὅλους-ες, στεῖλατε: Μ. Παππᾶ, Λάρισα. ***Μικρὸς Ἠπειρωτάκος***

[ΑΒ'—340]

ΓΙΟΛΑ: ψηλή, μακρούλα, ἀφελής, μὲ καστανὰ σπινθηροβόλα μάτια, μὲ γυρισμένες βλεφαρίδες. Παρλάρει γαλλικά, εἶναι πολὺ ἔξυπνη καὶ . . . θελκτική.

Ὀνειροπλέχτρα

[ΑΒ'—341]

Περιμένω ἀνυπόμονα, εὐγενικὰ Διαπλασόπουλα, ἕνα τετραδιάκι σας, μιὰ κάρτα σας. Δ/σις: (ΑΒ—299) διά:

Θλιμμένη Γοητεία

[ΑΒ'—342]

Διαπλασόπουλα-ες, ἡ νέα μου Δ/σις εἶναι: Μίμην Χατζηνίκον, δι' Ἀφελῆ Παιδούλα, ὁδὸς Καρτάλη 3, Βόλον.

Ἀστιδεῦ, Ὠκεανίς. Παρήγορε Ἄγγελε, στεῖλατε, παρακαλῶ, τὰς Δ/σεις σας, ἐπειδὴ ἔχασα τὰς προηγουμένας.

Ἀφελὴς Παιδούλα

[ΑΒ'—343]

Πονεμένη Ψυχή, σὲ ξέρω, γιατὶ κρύβεσαι; ***Θλιμμένη Γοητεία***

[ΑΒ'—344]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ κάθε εὐγενικὸ Διαπλασόπουλο. Ἰωάννης Παπάζογλου, ἔναντι Μουσείου, Ἡράκλειον Κρήτης.

Γαργαντούας

[ΑΒ'—345]

Μπουμπουλίνα, Ἰθώμη, Χαραυγή, Ἀρλίτα, Μαγεμένο Δοξάρι, Πλάνο Δοξάρι, ἔγραψα· γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε; Περιμένω. — Εἰς ὅσους μοῦ ἔστειλαν Μ. Μυστικά, ἔστειλα. Περιμένω καὶ ἀπὸ ἄλλους. Δ/σίς μου: (ΑΒ—190). ***Ἐλμίνα***

[ΑΒ'—346]

ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΒΑΤΡΑΧΩΝ»

«Ποιὸ ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ δημοσιευτήκανε στὴ Σελίδα τῆς δευτέρας τριμηνίας (φυλλ. 14-26) σᾶς ἄρεσε περισσότερο καὶ γιατί;». Προθεσμία δίμηνη. Βραβεῖα πέντε. Συμμετοχὴ τρίδραχμη. Δ/ση: Λεωνίδαν Ρήγαν, Δαφνομήλη 32α, Ἀθήνα. (Ἀπὸ σήμερα παύει νὰ ἰσχύει κάθε ἄλλη Δ/ση).

[ΑΒ'—347]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἀος διαγωνισμὸς ἀκυροῦται ἐλλείψει ἀπαντήσεων. Βος διαγωνισμός: ***Παιδικοῦ Πνεύματος.***

Καθένας μπορεῖ νὰ στείλῃ τρία. Προθεσμία: ***δίμηνη.*** Συμμετοχή: ***δίδραχμος.*** Βραβεῖα: ***τρία ἐκλεκτά.*** Τὰ καλύτερα θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ***Μακεδονόπουλο.*** Δ/σις: (ΑΒ'—210), διὰ Τ. Τῶν διαγωνισμῶν: ***Λαίδη Φαουντλερόϋ.*** Ἀντιπρόσωπος Κοζάνης: ***Παρήγορος Ἄγγελος.***

[ΑΒ'—348]

Διαπλασόπουλα ὑποστηρίξετε τὸ θαυμάσιο περιοδικὸ τῆς ***Χαρούμενης Συντροφιᾶς.***

Μύρα Συλβάνα, Ρέλια

[ΑΒ'—349]

Δικηγορίνα, Ἰθώμη, Γαρδένια, Μπελίνα, Φέουσι, τετραδιάκια ἔστειλα γιατὶ δὲν τὰ ἀνταποδίδετε; Ἀντινέα, ἀπάντησέ μου γιὰ τὸ Μακεδονόπουλο.

Χλόη

[ΑΒ'—350]

Τρίδραχμος τρίμηνος διαγωνισμὸς ἀγράφων ἠθοποιῶν. Βραβεῖα διαλεχτά!! Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, Στρουμπούλη, Σπυρίδωνος Τρικούπη 37, Ἀθῆναι.

Μπουμπουλίνα

Πῶς θὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἁπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

"ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε,—γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνος Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἂν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931,** ποὺ ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 20 μυθιστορήματα οἱ τρεῖς μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι